

SOLI DEO GLORIA

Solas

číslo 34

jar 2017

**v meno Otca i Syna
i Svätého Ducha**

**A tak chod'te,
čiňte učeníkmi všechny národy...**

Matúš 28:19

Pán Ježiš je moja spása

Vieš kto srdcu šťastie dáva, komu patriť večne smiem?
Ježiš Kristus, buď mu sláva! Pánom svojim jeho zvem.

Zbor: Pán Ježiš je moja spása: On zmyl krvou zo mňa hriech!
Láskou srdce k nebu jasá, kde ho moja viera zrie.

Milosť Božia v Kristu žiari, láska večná Boh je sám:
svieti v jeho Syna tvári, púť mi jasnú v neba chrám.

Zbor:

Život môj je v rukách Kráľa, v sláve svojej dal mi diel.
K nebu hľadá nádej stála, kde je mojej viery cieľ.

Zbor:

V jase nebeského rána otcovský dom uvidím,
slávneho tam uzriem Pána bývať budem navždy s ním.

Zbor:

*Spevník Duchovné piesne, Nitra 1987, pieseň č. 194.
Publikované s láskavým súhlasom zostavovateľa spevníka.*

obsah

Pán Ježiš je moja spása	1	Kto uverí a pokrstí sa	23
Živá – racionálna viera	2	List do Tyatíry	27
Strom a ovocie	8	Božie vyvolenie v učení Pána Ježiša	32
Priestranná a tesná brána	11	Informácie pre odberateľov	37
Krst ponorením do vody	13	2 % z dane z príjmu	40

Živá – racionálna viera

Skúmajme výzvy Božieho slova:

*Sami seba skúmajte, či ste vo viere, seba skúšajte.
Alebo či sami seba neznáte, že Ježiš Kristus je vo vás?
Iba ak by ste sa boli nedokázali.*

2. Korintským 13:5

Sám ten Duch spolu svedčí s naším duchom, že sme deťmi Božími.

Rímskym 8:16

Prečo máme sami seba skúmať?

Pretože veci tvojho života, týkajúce sa osobne teba, sa delia na *dôležité* – podstatné a *nedôležité* – nepodstatné.

Chceš byť zdravý, bohatý, mať titul, peknú ženu/muža, dobré zamestnanie, svoj rodinný dom, autá, chodiť na exkluzívne dovolenky? Toto mať môžeš, ale mať *nemusíš!* Alebo chceš vedieť – mať istotu, čo ťa čaká po smrti? Toto totiž absolvovať *musíš!*

Zomrieš a čo potom?

Jedna udalosť spôsobila v životoch ľudí revolúciu – zmenu v myslení a konaní. Táto udalosť zmenila život obyčajných rybárov, ale aj učeníých a vzdelaných ľudí. Bolo to *vzkriesenie Pána Ježiša Krista z mŕtvych*.

Po tejto udalosti sa zmenil svet. Rímska ríša zanikla, ale z pôvodne malej skupinky svedkov vzniklo rýchlo rastúce spoločenstvo. V prvých dňoch po vzkriesení už to bolo 3 000 ľudí a po 2 000 rokoch sú to milióny občanov nebeského kráľovstva – Cirkvi Pána Ježiša, ktorá je jedinou cirkvou na svete,

Kristovým telom (Matúš 16:18; 1. Korintským 12:13).

1. Súčasníci a očití svedkovia tejto udalosti svedčili, že ľudia žijúci s Ježišom vôbec neboli pripravení na niečo podobné, ale zoči-voči skutočnosti, ktorú zažili, neskôr museli prehodnotiť svoje názory a postoje. Najprv ženy išli balzamovať jeho telo v hrobe. Potom si ho pomýlili so záhradníkom (Ján 20:15). Ďalší dvaja učenici na ceste do Emauz boli sklamaní, lebo ich nádej na záchranu Izraela zanikla smrťou Pána Ježiša (Lukáš 24:21). A skupina učeníkov sa zamkla od strachu pred Židmi (Ján 20:19). Obávali sa, že popravia aj ich.

2. Ľudia nemôžu predsa len tak vstať z mŕtvych.

3. Ježiš na kríži zomrel – to videli. Rímsky vojak dokonca kopijou prepichol srdce cez bok už mŕtveho tela Pána Ježiša, visiaceho na kríži. Potom ho uložili do hrobu.

Stala sa však historicky najdôležitejšia udalosť v dejinách ľudstva. „*Ale Kristus vstal z mŕtvych*“ (1. Korintským 15:20). Po tejto udalosti sa zmenil svet...

4. Hrob bol na tretí deň overiteľne prázdny (Ján 20:8).

Táto vystrašená a zamknutá skupina učeníkov (Ján 20:19) zažila, že: „... prišiel Ježiš a zastal si do prostriedku a povedal im: *Pokoj vám. A keď to povedal, ukázal im svoje ruky aj svoj bok. A tak zaradovali sa učeníci, keď videli Pána*“ (Ján 20:10-20). Pozri aj Lukáš 24:36-45.

5. Potom ďalších 40 dní (Skutky 1:3) videli Ježiša, rozprávali sa s ním. Dokonca spolu aj jedli – a tak až do jeho odchodu do neba (Skutky 1:9). Svedkom týchto udalostí bolo niekoľko sto ľudí (1. Korinským 15:6).

A toto je svedectvo očitého svedka apoštola Petra: „*O Ježišovi z Nazareta... a my sme svedkami všetkého, čo činil... toho Boh vzkriesil tretieho dňa a dal mu, aby sa zjavil svedkom vopred vyvoleným od Boha, nám, ktorí sme s ním jedli a pili po jeho vstaní z mŕtvych*“ (Skutky 10:34-41). A apoštola Jána: „*Čo sme videli svojimi očami, čoho sa naše ruky dotýkali, teda čo sme videli a počuli, zvestujeme aj vám*“ (1. Jánov 1:1-3).

Za toto tvrdenie, svedectvo, zaplatili mnohí učeníci Pána Ježiša životom – boli popravení. Ľudia klamú, aby sa vyhli trestu, a platia za to advokátom alebo obhajcom. Učeníci však (ako aj Peter) hovorili pravdu, hoci tušili, čo ich čaká. Boli posilnení mocou Svätého Ducha hovoriť pravdu, a dokonca obvinili najvyšších duchovných predstaviteľov izraelského národa z vraždy Pána Ježiša. Pozorne si prečítaj Skutky 4:1-22, hlavne verš 10.

Záver: Keďže ho učeníci videli, hovorili s ním po jeho vstaní z mŕtvych, pochopili a uverili, že sa stalo to, čo im

Ježiš často hovoril (Matúš 16:21, 17:23; Marek 8:31, 9:31, 10:34; Lukáš 9:22) – ale vtedy to nebrali vážne, dokonca na to zabudli (Matúš 16:22-23).

Stalo sa to, čo im Ježiš zaslúbil, a to, že vstane z mŕtvych. Tiež zaslúbil, že príde znova a bude súdiť živých i mŕtvych – k naplneniu tohto zaslúbenia ešte len príde: „*Tento Ježiš, ktorý bol vzatý od vás hore do neba, príde tak, ako ste ho videli ísť do neba*“ (Skutky 1:11), „*Pán Ježiš Kristus, ktorý má súdiť živých i mŕtvych za svojho príchodu*“ (2. Timoteovi 4:1; Skutky 17:31 a Matúš 25:31-46).

Osobná otázka je, čo s tým mám spoločné ja a ako sa ma to týka? Odpoveďou je, že aj ty budeš istotne raz stáť pred Božím súdom: „*A ako je uložené ľuďom raz zomrieť, a potom súd*“ (Židom 9:27). Pozri tiež Matúš 25:31-46.

Tento život je len existencia so smrteľnou chorobou. „*Ak žijete podľa tela, zomriete*“ (Rímskym 8:13), „... *ste boli mŕtvi vo svojich previneniach, vo svojich hriechoch*“ (Efezským 2:1 a 5).

Ako príklad pre pochopenie poslúži odborná prehliadka v nemocnici, po ktorej vám oznámia, že máte rakovinu v pokročilom štádiu a nedá sa liečiť. Takže vám zostáva pár dní života. A toto je naša situácia, ak žijeme bez Božej milosti, v nevere a neprijali sme Pána Ježiša Krista ako svojho Pána a Spasiteľa.

Akú mám nádej, že uniknem večnej smrti? Odpoveď je v Rímskym 7:24-25: „*Biedny ja človek! Kto ma vytrhne z tela tejto smrti?! Ďakujem Bohu skrze Ježiša Krista nášho Pána!*“ „*Uver v Pána Ježiša Krista a budeš spasený ty aj tvoj dom*“ (Skutky 14:28). Podľa Biblie – Božieho slova – jediná záchrana od večnej smrti a zatratenia je v osobe Pána Ježiša

Krista. „A Ježiš mu povedal: *Ja som cesta, pravda a život, nikto nepríde k Otcovi, len skrze mňa*“ (Ján 14:6). Boh Otec v osobe Pána Ježiša nás prišiel zachrániť. „*Ale toto je napísané nato, aby ste verili, že Ježiš je Kristus, Syn Boží, a aby ste veriac mali život v jeho mene*“ (Ján 20:31, pozri aj Skutky 4:12).

Tvoja a moja záchrana od večného zatratenia (Zjavenie 20:14-15, 21:8) sa deje v nasledovných skutočnostiach: „*Lebo medzi prvým som vám vydal... že Kristus zomrel za naše hriechy podľa písem*“ (1. Korintským 15:3). Pán Ježiš zomrel na kríži. O tých, čo uverili v zástupnú obeť Pána Ježiša, platí, že na kríži sa udialo ich spasenie – zomreli s ním na kríži. Stotožnením s Kristom v jeho smrti na kríži sa udiali dve veci: 1) Boli sme ospravedlnení od hriechu: „*Lebo ten, kto zomrel, je už ospravedlnený od hriechu*“ (Rímskym 6:7) a 2) boli sme oslobodení od nadvlády hriechu: „*vediac to, že náš starý človek je spolu ukrižovaný, aby bolo zmarené telo hriechu čo do svojej pôsobnosti, aby sme viacej neslúžili hriechu*“ (Rímskym 6:6). Oslobodenie od nadvlády hriechu znamená našu vnútornú premenu, znovuzrodenie (zo starého človeka na nové stvorenie v Kristovi): „*S Kristom spolu ukrižovaný som a žijem už nie ja, ale žije vo mne Kristus*“ (Galatským 2:20 a 5:24). „*... kríž nášho Pána Ježiša Krista, skrze ktorého je mi svet ukrižovaný a ja svetu*“ (Galatským 6:14). Spása spočíva v tom, že sme s Kristom nielen zomreli, ale aj vstali z mŕtvych do novoty života, do večného života: „*Lebo ak sme spolu zomreli, budeme spolu aj žiť*“ (Rímskym 6:8).

Pán Ježiš prišiel zomrieť za nás a miesto nás, aby sme aj my zomreli

s ním. Tak sa aj stalo – hovorí o tom 6. kapitola listu Rímskym. Tam je uvedené nielen to, že sme zomreli spolu s Kristom, ale aj, že sme boli s ním pochovaní a spolu s ním aj vzkriesení, aby sme, „*ako Kristus vstal z mŕtvych slávou Otcovou, tak aj my chodili v novote života*.“ (Rímskym 6:4). „*Verné je to slovo: lebo ak sme spolu zomreli, budeme spolu aj žiť*“ (2. Timoteovi 2:11). „*Lebo ak sme zomreli s Kristom, veríme, že budeme s ním aj spolu žiť*“ (Rímskym 6:8). „*Lebo ste zomreli, a váš život je skrytý s Kristom v Bohu*“ (Kolosenským 3:3).

Uverili sme evanjeliu, vo viere a v pokání sme sa obrátili k Bohu, dostali sme večný život (Rímskym 6:23; 1. Jánov 5:11-13) a stali sme sa novým stvorením v Ježišovi Kristovi (2. Korintským 5:17).

To, že sme uverili v zástupnú obeť Pána Ježiša Krista na kríži, osobne, živou spasiteľnou vierou, dokonale sme sa vierou spoľahli na jeho vykupiteľské dielo, to o nás svedčí, že sme s ním boli stotožnení v smrti a vo vzkriesení (Rímskym 6) a naše telo hriechu bolo ukrižované aj s jeho vášňami (Rímskym 6:6; Galatským 5:24).

Žiaľ, dnešní moderní evanjelisti túto časť radostnej zvesti veľmi nerozoberajú, hoci je najdôležitejšia, pretože dôsledok ukrižovania nášho tela s jeho vášňami a žiadosťami (Rímskym 6:6; Galatským 5:24) je ten, že nám umožňuje žiť nový život charakterizovaný ovocím Ducha a že sme na ceste do večného života s Pánom Ježišom.

Zomretie hriechu (Rímskym 6) znamená definitívny a trvalý rozchod so starým spôsobom života: „*Lebo ved' ktorí sme zomreli hriechu – ako budeme*

ešte žiť v ňom?!" (Rímskym 6:2). A následne znamená vstup do nového spôsobu života, ktorý je charakterizovaný tým, že sme „*vyzliekli starého človeka s jeho skutkami a obliekli nového, obnovujúceho sa cieľom pravej známosti, podľa obrazu toho, ktorý ho stvoril*" (Kolosenským 3:9-10). Je to prechod zo smrti do života. A aby k nemu došlo, človek sa musí obrátiť. Musí rozpoznať svoju hriechnosť, vinu a stratenosť a činiť pokánie. Musí uveriť evanjeliu, ktoré oznamuje s istotou zástupnú obeť Pána Ježiša Krista a vysvetľuje vykúpenie a spásu. „*Čiňte pokánie*" (Matúš 4:17), „*Čiňte pokánie a verte v evanjelium*" (Marek 1:15), „*Čiňte pokánie a obráťte sa*" (Skutky 3:19), „*Činili pokánie a obrátili sa k Bohu*" (Skutky 26:20), „*Mnohí uverili v neho*" (Ján 7:31), „*Ked' uveríš vo svojom srdci*" (Rímskym 10:9), „*Ale všetkým, ktorí ho prijali, dal právo a moc stať sa deťmi Božími, tým, ktorí veria v jeho meno*" (Ján 1:12).

Až keď prejdeš túto cestu pokánia, viery, obrátenia sa k Bohu a prijatia Pána Ježiša ako Pána svojho života, môžeš absolvovať vodný krst, kresťanský krst – ponorenie do vody a vynorenie, ako symboly smrti a pochovania a vzkriesenia. Ponorenie – symbol smrti a pochovania starého človeka (starej prirodzenosti) a vynorenie – symbol vzkriesenia k novému životu. „... *počúvajúc verili a dávali sa pokrstiť*" (Skutky 18:8).

Tento akt krstu – ponorenie do vody – je úžasným svedectvom a vyznaním smrti, pochovania a vzkriesenia k novému životu. Zároveň je to verejné vyznanie vnútornej životnej premeny (zmeny identity) pred Cirkvou, priateľmi, rodinou a svetom podobne, ako

sobáš dvoch ľudí je verejné vyznanie lásky, ktorú si vyznali pred sobášom (pozri príbeh o eunuchovi v Skutkoch 8:37). Súčasne je to aj verejné vyznanie a svedectvo vstupu do celoživotného zmluvného manželského zväzku.

Nový život znovuzrodeného je charakterizovaný nasledovným: *nežijem už ja, ale žije vo mne Kristus* (Galatským 2:20; pozri aj Efezským 3:5-6; Kolosenským 1:26-27), „*Ked' ma niekto miluje, ten bude ostríhať moje Slovo a môj Otec ho bude milovať a prideme k nemu a urobíme si u neho príbytok*" (Ján 14:23). Je to život charakterizovaný trvalým prebývaním Svätého Ducha vo mne, lebo sa stal zo mňa nový človek, nové stvorenie. „*Takže ak je niekto v Kristovi, je novým stvorením. Hľa, staré sa pomínulo a všetko je nové*" (2. Korintským 5:17). „*Sám ten Duch hovorí môjmu duchu, že som dieťa Božie*" (Rímskym 8:16). „*Či neviete, že ste chrámom Božím a že Duch Boží prebýva vo vás?*" (1. Korintským 3:16). „... *vaše telo je chrámom Božím*" (1. Korintským 6:19).

Z tohto všetkého predchádzajúceho rozumieme, že chrámom Božím nie je ľudskými rukami postavená budova, ale človek, v ktorom prebýva Boží Duch (Skutky 7:48 a 17:24). A to tiež znamená, že si (ak to vieš, že to platí o tebe) prežil znovuzrodenie, získal si novú identitu, novú prirodzenosť, občianstvo nebeského kráľovstva a tvoje meno je napísané v Knihe života Baránka v nebi (Zjavenie Jána 21:27). „*Požehnaný Boh Otec nás znovu splodil cieľom živej nádeje vzkriesením Ježiša Krista z mŕtvych, ... znova splodení živým slovom Boha zostávajúcim naveky*" (1. Petrov 1:3 a 23). „*Prijmite vsadené slovo, ktoré má moc*

spasit' vaše duše" (Jakub 1:21). Z toho je jasné, že nový život sa nezískava náboženským obradom, ale osobnou, živou spasiteľnou vierou v evanjelium. „Lebo naše občianstvo je v nebesiach, odkiaľ i Spasiteľa očakávame, Pána Ježiša Krista“ (Filipským 3:20). „... kto verí tomu, ktorý ma poslal, nepríde na súd, ale prešiel zo smrti do života“ (Ján 5:24). „... ktorý nás vytrhol z moci temnosti a premiestnil do kráľovstva Syna svojej lásky“ (Kolosenkým 1:13).

Už nie sme viac zo sveta, ale sme Božie deti s trvalým pobytom v nebeských príbytkoch, avšak pre istú úlohu zostávame ešte v tomto tele ako obyčajní ľudia: „... oni sú vo svete“ (Ján 17:11); „nie sú zo sveta, tak ako ja nie som zo sveta“ (Ján 17:14 a 16). „Dal som im tvoje slovo a svet ich nenávidel, pretože nie sú zo sveta, tak ako ja nie som zo sveta“ (Ján 15:19). Pozri aj Židom 11:13-16. Teraz ešte žijeme v cudzej krajine, ale už na ambasáde nebeského kráľovstva (Lukáš 17:21). Tvoj zbor, skupinka, rodina je ambasádou nebeského kráľovstva v tomto svete. „Ale zostať ešte v tele je potrebnejšie pre vás“ (Filipským 1:24). Tak ako Pán Ježiš bol od svojho vtelenia vždy Bohom aj človekom a tieto dve prirodzenosti boli navždy spojené v jednej osobe, tak aj my sme občania neba, ale ešte aj obyčajní (zemskí) ľudia.

Milý brat, milá sestra, ktorá je tá tvoja identita, ktorú berieš vážne, alebo sa len tak na niečo „hráš“? Uvedom si, že nemôžeš slúžiť dvom pánom. Nemôžeš slúžiť Bohu aj mamonu (Matúš 6:24). Zháňať majetky, užívať si svetské zábaavy a pritom „slúžiť Bohu“ je nemožné. Takže na čo by sme sa tu mali „hrať“? Tento časný život sa rýchlo pomíne,

skončí, lebo sme len parou, ktorá sa na málo ukáže a potom mizne (Jakub 4:14; pozri tiež Mojžišov žalm, Žalm 90), ale to, čo patrí do večnosti, to zostáva a ide s nami. Všetok svoj čas venujme budúcemu životu, lebo ten je večný. Na to myslíme, čo je hore, nie na to, čo je na zemi (Kolosenkým 3:2). „Nestarajte sa teda a nehovorte, čo budeme jesť, alebo čo budeme piť, alebo čím sa zaodějeme, lebo to všetko hľadajú pohanovia, ale hľadajte najprv kráľovstvo Božie a jeho spravodlivosť...“ (Matúš 6:31-34).

Pretože máme nieť evanjelium, radostnú zvesť našim bližným, ostávame žiť v tomto tele, ktoré nám spôsobuje dosť veľa problémov. Tento zápas s telom je opísaný v Rímskym 7:15-25: „biedny ja človek!“ Takže: „... duchom mŕtvite skutky tela“ (Rímskym 8:13 a 12:1-3). „Ale si oblečte Pána Ježiša Krista a nestarajte sa o telo tak, aby sa v ňom zobúdzali zlé žiadosti“ (Rímskym 13:14). „... ale do tváre bijem svoje telo a podmaňujem ho“ (1. Korinským 9:27). „... vždy a všade nosiac so sebou mŕtvenie Pána Ježiša na tele, aby bol aj život Ježišov zjavený na našom smrteľnom tele“ (2. Korinským 4:10-11). Pozri 2. Korinským 5:14-15 a 7:1. „Teda mŕtvite svoje údy, ktoré sú na zemi“ (Kolosenkým 3:5). „Milovaní, napomínam vás, aby ste sa zdržali telesných žiadostí, ktoré bojujú proti duši“ (1. Petrov 2:11). „Bojuj dobrý boj viery, uchop večný život, do ktorého si povolany“ (1. Timoteovi 6:12). Záver uvažovania je v Rímskym 6:11: „Tak aj vy súd'te o sebe, že ste mŕtvi hriechu, ale živí Bohu v Kristu Ježišovi, našom Pánovi.“

Tento duchovný skrytý život sa musí rozhodne prejavit' navonok. „Nech tak svieti vaše svetlo pred ľuďmi, aby videli

vaše dobré skutky a oslavovali vášho Otca, ktorý je v nebesiach“ (Matúš 5:16). „... dávaj almužnu v skrytosti, ... modli sa v skrytosti, ... posti sa v skrytosti“ (Matúš 6:4+6+18). „... ale skrytý srdca človek v neporušiteľnom krotkosti a tichosti ducha, čo je drahocenné pred Bohom“ (1. Petrov 3:4). „Lebo ste zomreli a váš život je skrytý s Kristom v Bohu“ (Kolosenským 3:3).

Tento skrytý život sa prejavuje pri nášanim ovocia Svätého Ducha (Galatským 5:20). Toto je zaručene jediné, spoľahlivé poznávacie znamenie Božích detí, a tiež to, či majú lásku medzi sebou (Ján 13:35; Rímskym 5:5). „No vďaka Bohu, ktorý nám dáva vždycky víťaziť v Kristu, a zjavuje na nás vôňu svojej známosti na každom mieste“ (2. Korintským 2:14). „... vždy a všade nosíme mŕtvenie Pána Ježiša na tele, aby bol život Ježišov zjavený na našom smrteľnom tele“ (2. Korintským 4:10-11).

Tá zmena – premena nášho spôsobu života zo starého na nový už tu na zemi – je opísaná v Rímskym 12:1-3: „Prosím vás teda, bratia, pre rôzne milosrdenstvo Božie, žeby ste ta dali svoje telá v živú obeť svätú a ľúbu Bohu, rozumnú to vašu svätoslužbu. A nepripodobňujte sa tomuto svetu, ale sa premeňte obnovením svojej mysle, aby ste skúšali, čo je vôľa Božia, to, čo je dobré, ľúbe a dokonalé!“ Jeden múdry muž povedal: „Mŕtvy človek nepotrebuje pomoc, ale život. Pán Ježiš neprišiel na tento svet, aby zo zlých ľudí urobil dobrých, ale aby z mŕtvych urobil živých.“

Milý brat, milá sestra, premysli si podľa dvoch textov z úvodu, či Pán Ježiš žije v tebe a či to máš potvrdené vo svojom duchu. Ak sa z toho tešíš, tak mi rozumieš, a ak nie, tak: „Čiňte pokánie a obráťte sa, aby sa vytreli vaše hriechy a aby prišli časy občerstvenia od tvári Pánovej“ (Skutky 3:19).

V tom sa zjavila láska Božia v nás, že svojho Syna, jednorodeného, poslal Boh na svet, aby sme žili skrze neho. V tom je láska, že nie my sme milovali Boha, ale že On miloval nás a poslal svojho Syna ako obeť zmierenia za naše hriechy.

1. Jánov 4:9-10

Lebo tak Boh miloval svet, že svojho jednorodeného Syna dal, aby nikto kto verí v neho nezahynul, ale mal život večný.

Ján 3:16

Nech sa neláká vaše srdce! Veríte v Boha, verte aj vo mňa. V dome môjho Otca je mnoho príbytkov; keby nebolo tak, povedal by som vám to, pretože vám idem pripraviť miesto a keď odídem a pripraviť vám miesto, prídem zase a poberiem si vás k sebe, aby ste tam, kde som ja, aj vy boli.

Ján 14:1-3

Pavol Roháček st.

Strom a ovocie

*Tak teda každý dobrý strom rodí dobré ovocie, a zlý strom rodí zlé ovocie.
Dobrý strom nemôže rodiť zlé ovocie, ani zlý strom rodiť dobré ovocie.*

Matúš 7:17-18

*lebo každý strom sa pozná po vlastnom ovocí.
Lebo veď z trnia neoberajú figy, ani z hložia neoberajú hrozna.*

Lukáš 6:44

*Ale urobte strom dobrým, a urobíte i jeho ovocie dobrým; alebo urobte strom zlým,
a urobíte i jeho ovocie zlým. Lebo strom sa pozná po ovocí.*

Matúš 12:33

Podobenstvo o strome a ovocí

Pán Ježiš často vyučoval veľké pravdy pomocou podobenstiev. Jedným z nich je aj podobenstvo o strome a jeho ovocí. Toto podobenstvo je veľmi prosté a jednoduché, ale vypovedá veľmi dôležitú pravdu. Dobrý strom rodí dobré ovocie, zlý strom rodí zlé ovocie (Matúš 7:17-18). Toto platí nielen vo všeobecnosti, ale dokonca bezvýhradne: Dobrý strom nemôže rodiť zlé ovocie a zlý strom rodiť dobré ovocie (Matúš 7:17-18). Vzťah medzi stromom a ovocím je teda jednojednoznačný. Vďaka tomu je možné rozpoznať identitu stromu, či je dobrý alebo zlý, podľa jeho ovocia: Lebo strom sa pozná po ovocí (Matúš 12:33; Lukáš 6:44). Navyše platí, že ak chceme zmeniť ovocie stromu, napríklad zo zlého na dobré, musíme nevyhnutne zmeniť identitu stromu zo zlého na dobrý, pretože zlý strom nemôže doniesť dobré ovocie, ani dobrý strom nerodí zlé ovocie (Matúš 12:33): *Ale urobte strom dobrým, a urobíte i jeho ovocie dobrým.* Pán Ježiš zaiste nevyučoval toto pod-

benstvo preto, aby svojich poslucháčov naučil múdrosti, ako záhradkárčiť či pestovať ovocie v sadoch. Podobenstvami zjavoval duchovné pravdy. Aj toto podobenstvo je vyučujúce a hovorí o znovuzrození a novom živote.

Identita človeka a ovocie jeho života

Novozmluvné apoštolské učenie vyučuje, že ľudia môžu mať len jednu z dvoch identít. Buď sú „starý človek“ (Efezským 4:22; Kolosenským 3:9), ktorý je mŕtvy vo svojich hriechoch a prestúpeniach (Efezským 2:1; Kolosenským 2:13), ktorý má adamovskú prirodzenosť, ktorý je sluhom (otrokom) hriechu (Rímskym 6:17), alebo sú „nový človek“ (Efezským 2:15, nové stvorenie: 2. Korinským 5:17), ktorý je živý Bohu (Rímskym 6:11), je sluhom (otrokom) Krista (Rímskym 6:22), má novú prirodzenosť, pretože vstal z mŕtvych s Kristom (Kolosenským 2:13). Aby sa starý človek mohol stať novým stvorením (novým človekom), musí sa znova narodiť (znovuzrodiť, Ján 3:7)

a „znova splodení súc nie z porušiteľného semena, ale z neporušiteľného živým slovom Boha a zostávajúcim na veky“ (1. Petrov 1:23); „ktorí nie z krvi ani z vôle tela, ani z vôle muža, ale z Boha sú splodení“ (Ján 1:13).

Tu vstupuje do platnosti učenie Pána Ježiša v podobenstve o strome a ovocí: Ovocie života človeka musí byť v súlade (kompatibilné) s identitou človeka. Nové stvorenie, Božie dieťa, nemôže žiť tak, ako žije starý človek. A naopak, starý človek nedokáže žiť tak, aby sa Bohu zapáčil, aby Boh prijal ovocie jeho života. Starý človek nedokáže konať skutky, ktoré by ho v Božích očiach urobili dobrým. Toto je vylúčené tým, čo Pán Ježiš učí v podobenstve o strome a ovocí. Aby sa ovocie života človeka mohlo zmeniť na dobré, musí sa „zmeniť strom“ zo zlého na dobrý, človek musí prejsť znovuzrodením.

Z druhej strany. Človek, ktorý nenesie dobré ovocie (ovocie Ducha, poslušnosť viery), nemá dôvod domnievať sa, že je nové stvorenie, že je v Kristovi, že má odpustené hriechy, že má večný život. A dôvod, že nenesie dobré ovocie je ten, že nie je dobrý strom, že je zlý strom, lebo dobré ovocie môže donášať iba dobrý strom. Zlý strom nemôže niesť dobré ovocie.

Jednu vec je však potrebné spresniť: Pokiaľ sme ešte v zemskom tele, v nesení dobrého ovocia nie sme ešte dokonalí, lebo vykúpenie tela a završenie nášho spasenia ešte len očakávame (Rímskym 8:23). A okrem toho, musíme sa neustále usilovne snažiť donášať dobré ovocie. Pravda o nesení dobrého ovocia však musí

o nás platiť principiálne a preukázateľne. Veľmi dôrazne k tomu pobáda a vedie Božie slovo nasledovným spôsobom:

Starý človek – ukrižovaný a vyzlečený

Ak sme v Kristovi, tak je náš starý človek ukrižovaný (Rímskym 6:6), starý človek je vyzlečený (Kolosenským 3:9). Prečo nás potom Božie slovo inštruuje, ukladá nám za povinnosť, vyzliecť (zložiť) starého človeka (Efezským 4:22)? Podobne, ak sme v Kristovi, tak sme zomreli hriechu (Rímskym 6:2). Prečo nám potom Božie slovo ukladá za povinnosť nežiť v hriechu (Rímskym 6:12-13), mŕtviť hriechne skutky (Rímskym 8:13, Kolosenským 3:5)? Je to preto, že ukrižovanie starého človeka a zomretie hriechu znamená, že bola zničená vláda starého človeka v nás a nadvláda moci hriechu v nás, ale neznamená to,

že od znovuzrodenia sme automaticky imúnni voči pôsobeniu starého človeka a hriechu. To je dôvod, prečo musíme vyzliekať starého človeka a mŕtviť hriešne skutky. Od znovuzrodenia máme nielen túto povinnosť, ale aj schopnosť. Starý človek nedokáže vyzliekať starého človeka ani mŕtviť hriešne skutky. Musí sa najprv znova narodiť. Božie dieťa, nové stvorenie v Kristovi, je vystrojené Božou mocou (Svätým Duchom, ktorý mu je daný) vyzliekať starého človeka a mŕtviť hriešne skutky (mŕtviť skutky tela – Rímskym 8:13; mŕtviť hriešne údy – Kolosenským 3:5 „*Teda mŕtvite svoje údy, ktoré sú na zemi, smilstvo, nečistotu, vášeň, zlú žiadosť a lakomstvo, ktoré je modlárstvom.*“).

Podobne, ak sme v Kristovi, máme oblečeného nového človeka (Galatským 3:27), a zároveň je nám prikázané obliekať nového človeka (Efezským 4:22, Kolosenským 3:10). Všetky tieto prikázania o vyzliekaní starého človeka, obliekaní nového človeka, o mŕtvení hriechu, sú opisné inštrukcie a prikázania týkajúce sa donášania dobrého ovocia. To, že sme dobrý strom, sa bude poznať podľa nášho ovocia.

Sekera je priložená

Božie slovo, cez službu Jána Krstiteľa, odhaľuje ešte jednu dôležitú pravdu o stromoch a ich ovocí: „*A už aj je sekera priložená na koreň stromov; každý teda strom, ktorý nenesie dobrého ovocia, sa*

vytína a hádže na oheň“ (Matúš 3:10). Strom, ktorý nenesie dobré ovocie, je zlý strom a bude vyťatý a spálený. Človek, ktorý nehľadá v trpezlivosti dobrého skutku slávu a česť a neporušiteľnosť (Rímskym 2:7), bude tráviť večnosť v neuhasiteľnom ohni ohnivého jazera. Človek, ktorý nie je spasený, nie je znovuzrodený, bude znášať pálavu Božieho hnevu na veky vzdialený od tvári Pánovej.

Čas sa kráti

Sekera je priložená, ale ešte nezačala. Ešte stále trvá čas milosti, ešte stále je čas učiť pokánie a odvrátiť sa od svojej zlej cesty. Ján Krstiteľ pripravoval cestu Pánovi a kázal ľuďom činiť pokánie. Pokánie je nevyhnutné. Pán Ježiš, keď vyučoval svojich poslucháčov o potrebe činiť pokánie, použil aj nasledovné podobenstvo: „*A povedal toto podobenstvo: Nieкто mal figovník, zasadený vo svojej vinici. A prišiel hľadajúc na ňom ovocie, ale nenašiel. Vtedy povedal vinárovi: Hľa, toto už po tri roky prichádzam hľadajúc ovocie na tomto figovníku a nenachádzam. Vytni ho; načo ešte i tú zem kazí! A on odpovedal a riekol mu: Pane, ponechaj ho ešte i tento rok, až ho okopem a pohnojím, či by na budúce nedoniesol ovocia; a keď nie, potom ho vytnes*“ (Lukáš 13:6-9). Toto podobenstvo zjavuje, že ešte stále je čas učiť pokánie, ale tých, ktorí tak neučinia, čaká Boží súd.

A či pohŕdaš bohatstvom jeho dobrotivosti, znášateľnosti a zhovievavosti nevediac, že tá dobrota Božia vedie k pokániu?

Rímskym 2:4

Peter Vajda

Priestranná a tesná brána

Mohlo by sa zdať, že existuje veľa rôznych spôsobov, ako prežiť svoj život – no ako uvidíme v nasledovnom zamyslení, z Božieho pohľadu existujú v podstate len dva.

Vchádzajte tesnou bránou, lebo priestranná brána a široká cesta vedie do zahynutia, a mnohí ňou vchádzajú; ale do života vedie tesná brána a úzka cesta, a málo je tých, ktorí ju nachádzajú.

Matúš 7:13-14

Teraz sa pozrieme na posledný úsek Ježišovej slávnej kázne na hore. Ježiš začína svoj prejav opisom charakteru občanov jeho kráľovstva a až následne opisuje správanie, ktoré sa od týchto občanov očakáva. No jeho poslucháči si pritom nesmú predstavovať, že už do tohto kráľovstva všetci vošli. To je dôvod, prečo následne obracia svoju pozornosť k tým, ktorí stoja stále vonku pred bránou a nabáda ich, aby vstúpili.

Vysvetlenie: Ježiš predstavil obraz s dvomi bránami, dvomi cestami a dvomi cieľmi. Existuje široká brána ústiaca na širokú cestu a vedúca k istému cieľu, zatiaľ čo druhá brána je tesná a úzka, ústiaca na úzku cestu a vedúca k úplne odlišnému cieľu. Pokúsme sa porozumieť symbolike, ktorú tu Ježiš používa. Čo táto široká brána predstavuje? Domnievam sa, že predstavuje obraz nášho vstupu na tento svet ako bábätiok. Dá sa povedať, že narodením sa každý z nás prechádza cez širokú bránu a ihneď sa ocitá na širokej ceste. Prečo je však táto cesta široká? Je široká, pretože na nej nie sú žiadne obmedzenia. Nezáleží na tom, ako na nej žijete svoj život. Je na nej dosť miesta pre filozofov aj pre jednoduchých ľudí, pre nábožných ľudí aj

ateistov, pre moralistov aj ľudí žijúcich nemorálne. Na tejto ceste si môžete robiť, na čo len máte chuť; každý je vítaný. Je preplnená ľuďmi zo všetkých strán, zo všetkých možných prostredí a väčšine z nich sa po tejto ceste kráča pohodlne.

No Pán Ježiš varuje, že široká cesta vedie do záhuby. Čo to znamená v praxi? To znamená, že na konci svojich životov ľudia chodiaci po širokej ceste odídu s prázdnyimi rukami. Všetko, pre čo žili, sa v okamihu smrti stane bezvýznamným. Zo svojho majetku, záľub a potešenia si so sebou nemôžu zobrať nič, dokonca ani svoje vzťahy. No oveľa horšia než strata všetkých týchto vecí bude strata ich duše. To je to, čo záhuba znamená – nie zničenie, teda zánik existencie, ale večné muky pekla. Toto je desivý osud – vyhládka vstupu do večnosti každej ľudskej bytosti, ktorá kráča po širokej ceste: nepripravenosť, vylúčenie z kráľovstva, oddelenie od Boha a večné zotrvanie pod jeho hnevom.

Ale presuňme sa teraz k druhej bráne. Naznačil som, že široká brána predstavuje fyzické narodenie, čo samozrejme znamená, že pri narodení touto bránou musel prejsť každý z nás. No táto druhá brána je odlišná – je malá, úzka

a len málo ľudí ju nachádza. Čo táto brána predstavuje? Predstavuje vstup do Božieho kráľovstva, alebo inými slovami spasenie a vstup do večného života. Nuž, ale prečo je taká malá? Povedal by som, že je tesná, pretože po nej môžete ísť len za sebou, jeden po druhom. Do Božieho kráľovstva tiež nevstupujete na základe príslušnosti k určitej cirkvi, alebo ako členovia určitej rodiny. Spasenie je individuálnou záležitosťou medzi jednotlivcom a jeho Bohom.

A čo je za tou tesnou bránou? Za ňou je úzka cesta. Prečo Pán Ježiš opísal túto cestu týmto spôsobom? Opisuje ju ako úzku, aby poukázal na to, že život tých, ktorí sú už zachránení, nie je ľahký. Na tejto ceste existuje veľa ťažkostí a utrpenia. Sú tu obmedzenia, veci, ktoré sú zakázané, a presné nariadenia, ako má človek žiť svoj život. Je tu reálna možnosť, že človek ostane nepochopený a odmietnutý tými, ktorí zostali na širokej ceste – dokonca aj naši blízki a pre nás drahí nemusia akceptovať náš spôsob života. Existujú pokušenia a skúšky, ktoré sú neznáme pre tých, ktorí do kráľovstva nevstúpili. No koniec tejto cesty vedie k životu.

Kým široká cesta vedie do smrti a záhuby, úzka cesta vedie k životu – k životu, aký s nami Boh zamýšľal, k životu v nádhernej prítomnosti všemohúceho Pána, životu v nebi plnom nevysloviteľnej radosti a šťastia. Ale Pán Ježiš nám hovorí, že len málo ľudí túto tesnú bránu nachádza. Prečo je ich tak málo? Je ich málo, pretože väčšina ľudí je k širokej ceste prilepená, resp. pripútaná; hľadajú uspokojenie v tomto pozemskom živote a v tom, čo im svet môže ponúknuť. Takže väčšina ľudí tesnú bránu

nenájde, pretože ju nehladá. Navyše vyhládka chodenia po úzkej ceste nie je pre hriešneho človeka prítlačlivá kvôli ťažkostiam a obetiam, ktoré z kráčania po nej vyplývajú. Ľudia chcú spasenie, večný život a nebo, ale nie sú ochotní zaplatiť cenu, ktorú to stojí – teda zapretie samých seba a podriadenie sa autorite a vedeniu Boha. Je tragické, že ľudia radšej uprednostňujú užívať si zopár rokov a zabávať sa na tomto svete, než by sa pripravovali na večnosť – a to napriek tomu, že to znamená smerovanie do záhuby!

Je tu však ešte jedna otázka, na ktorú musíme odpovedať. Čo presne tá druhá – tesnejšia brána predstavuje? Nuž, Ježiš povedal: „*Ja som brána.*“ (*Ja som dvere*). Áno, je to Pán Ježiš, ktorý má rozhodujúci a zásadný význam pre každého, kto chce spoznať Boha a získať večný život. Pán Ježiš je ten, vďaka ktorému máme prístup do Božieho kráľovstva. On je ten, kto dáva človeku vykúpenie, záchranu a večný život. On je ten, ktorý učinil možným, aby hriešni ľudia – muži a ženy mohli vojsť do neba. Ako sa stal tou bránou? Stal sa tou bránou tým, že na kríži zomrel za hriechy nespočetného množstva mužov a žien. On zaplatil za naše hriechy – za hriechy, za ktoré sme si zaslúžili zaplatiť my sami, ale On ich vzal na seba spolu s trestom, ktorý sme za ne mali dostať. Iba skrze neho môže mať človek prístup do večného života.

Takže, priateľu, na ktorej ceste si? Si jedným z mnohých kráčajúcich po širokej ceste? Ak áno, možno si budeš môcť ešte nejaký čas užívať život a zabávať sa, ale táto cesta sa skôr či neskôr skončí. Jedného dňa musíš zomrieť a potom všetko, čo budeš mať pred sebou, je

vyhliadka záhuby, strata všetkého, čo si si v tomto živote vychutnával (a hromadil) a zisk večného utrpenia v pekle, ďaleko od Boha.

Apelujem na vás: Hľadajte tesnú bránu, aby ste mohli začať Boha hľadať osobne. Musíte si uvedomiť, že aj keď môže byť život pre vás ako pravých kresťanov chodiacich po úzkej ceste občas ťažký, máte pred sebou istú a spoľahlivú vyhliadku večnej, nekončiacej

blaženosti v nebi. A čo viac, budete mať zaslúbenú prítomnosť Pána Ježiša po vašom boku, na každom kroku vašej cesty. Žiadny skutočný, pravý veriaci nebude ľutovať na konci svojho života chodenie po úzkej ceste, pretože bude mať život!

Na záver mi dovoľte zopakovať napomenutie Pána Ježiša z našej pasáže: „Vchádzajte tesnou bránou!“ Chod'te ku Kristovi ešte dnes, On je tou bránou.

Michael Steedman

Krst ponorením do vody

Čo Písmo učí o krstoch

Pán Ježiš prikázal svojim nasledovníkom:

A tak id'te, čiňte učeníkmi všetky národy krstiac ich v meno Otca i Syna i Svätého Ducha učiac ich zachovávať všetko, čokoľvek som vám prikázal.

Matúš 28:19-20

V sérii o krstoch sme sa dostali k obradu, ktorý je nazvaný „krst ponorením do vody“. V ďalšom sa budeme podrobnejšie zaoberať týmto krstom.

Úvod

V novom zákone nachádzame dve ustanovenia, ktoré učeníci Pána Ježiša Krista majú zachovávať. Sú nimi *krst vo vode ponorením* a *večera Pánova*. Obe nariadil Pán Ježiš Kristus. Obe sú symbolické, poukazujú na spasiteľné dielo Ježiša Krista a vzťah medzi ním a jeho vykúpeným ľudom. Článok je venovaný prvému z nich.

Pri tomto krste, viac ako pri iných, na prvom mieste pripomenieme, čo sme v článkoch tejto série na stránkach časopisu *Solas* už písali o slove *krst* (*krstit'*, *pokrstit'*)^A. Uviedli sme v nich:

a) Tam, kde sa v slovenských (a českých) prekladoch Biblie nachádza slovo *krstit'* (*pokrstit'*; *křtítí*), sa v gréckych textoch Nového zákona nachádza grécke sloveso *baptizó*^{A-a)}. Toto grécke slovo nie je len náboženským technickým termínom, ale v gréčtine je to všeobecne známe a bežne používané slovo. Do slovenčiny (a češtiny) v Písme nie je prekladané, ale je nahradené slovesom *krstit'* (*křtítí*), ktoré tu je už len technickým termínom.

b) Pôvodný a základný význam slovesa *baptizó* znamená *spôsobiť*, *aby niečo bolo do tekutiny ponorené; ponoriť*

niečo pod hladinu vody alebo inej tekutiny a potom to vytiahnuť. Sloveso *baptizó* vyjadruje dej, výsledkom ktorého je to, že niečo je ponorené do tekutiny.

c) Sloveso *baptizó*, a tým aj sloveso *krstiť* (*pokrstiť*), má okrem základného významu aj prenesený (metaforický) význam, a tým je *stotožniť*, *zjednotiť*. Prenesený význam poukazuje na zmenu stavu či vlastnosti toho, čo je ponorené. Poukazuje na zmenu identity. Viac v článku Čo Písmo učí o krstoch – úvod^{A-a)}.

Význam a účel krstu ponorením

Vzor pre tento krst poskytol sám Pán Ježiš Kristus, keď bol na počiatku svojej služby Jánom Krstiteľom pokrstený v rieke Jordán (Matúš 3:13-17)^{A-c)}. On teda ustanovil *krst vo vode ponorením* ako súčasť evanjelia, a to ako svojím príkladom, tak aj svojím príkazom.

Hlavným účelom krstu vo vode je, že ním krstenec verejne vyznáva svoju vieru v evanjelium Ježiša Krista. *Je to vyznanie viery v evanjelium skutkom!* Krst vo vode nie je skutok, ktorým sme zachránení, ale symbolizuje udalosti, ktoré sa s nami už stali. O tom, kto sme a ako môže byť hriešny človek zachránený, hovorí evanjelium.

Viera v evanjelium

V čo verí ten, kto verí v evanjelium Ježiša Krista? Postavenie každého človeka pred Bohom, ako ho opisuje Písmo v prvých troch kapitolách listu Rímskym, je zlé, nedobré – *ako je napísané: Nieto spravodlivého ani jedného* (3:10); *lebo všetci zhrešili a nemajú slávy Božej* (3:23). Záver štvrtej kapitoly už hovorí o tom, že spravodlivosť človek môže zís-

kať a byť ospravedlnený vierou v toho, *ktorý vzkriesil Ježiša, nášho Pána, z mŕtvych, ktorý bol vydaný pre naše hriechy a vstal z mŕtvych pre naše ospravedlnenie* (4:24-25) – môžeme povedať, že toto je jadro viery v evanjelium Ježiša Krista.

Viera v evanjelium je viera v zástupnú obeť Pána Ježiša Krista: Kristus zomrel za naše hriechy a vstal z mŕtvych pre naše ospravedlnenie. Šiesta kapitola listu Rímskym vysvetľuje toto vykupiteľské dielo ešte do väčšej hĺbky. Hovorí o tom, že toto vykúpenie, spasenie hriešnika, sa udialo vďaka stotožneniu s Kristom v jeho smrti na kríži a v jeho vzkriesení. Toto stotožnenie nazýva *pokrstením*: *pokrstením* do Krista – a o tomto je krst vo vode ponorením, ako vyznanie tejto viery skutkom.

Konkrétne je to vyznanie o stotožnení s Kristom v ukrižovaní, v pochovaní do jeho smrti a o vzkriesení k novému životu (Rímskym 6:3-4)^{A-i)}. Úkon krstu ponorením do vody stotožnenie s Kristom neuskutočňuje, ale ho symbolizuje. Krstom veriaci (krstenec) dáva najavo, že zomrel starému spôsobu života – jeho starý človek zomrel s Kristom na kríži (zomrela stará, adamovská prirodzenosť) a vstúpil do novoty života (Rímskym 6:6; Galatským 2:20; Kolosenským 3:1-4). Ponorenie pod hladinu vody symbolizuje smrť starého človeka a jeho pochovanie s Kristom a vynorenie z vody symbolizuje vzkriesenie do novoty života. Tento krst symbolizuje zmenu identity krsteneho a poukazuje na príčinu tejto zmeny a jej priebeh.

Tým, že krst ponorením je ustanovenie Písma, a konkrétne Pána, všetci, ktorí robili pokánie a veria v Krista ako svojho Spasiteľa a Pána, majú byť

pokrstení týmto krstom. Povahu tohto krstu preto môžeme vyjadriť aj slovami: „Je to vonkajší akt poslušnosti Kristovi, ktorým veriaci v evanjelium Ježiša Krista verejne deklarujú zmenu svojho života, ktorá u nich nastala tým, že sú nové stvorenie v Kristovi.“ Písmo od nasledovníkov Pána Ježiša Krista požaduje poslušnosť viery, viery v evanjelium a jej vyznanie, a to rovnako ako slovom (Rímskym 10:9-10), tak aj skutkom (Rímskym 15:15-19, hlavne verš 18).

Krst v meno

Podľa Matúša 28:19 súčasťou „činenia učeníkov“ je krst v *meno Otca i Syna i Svätého Ducha*. Toto je prehlásenie, ktoré sa nad krstencom pri krste vyhlasuje. O čo v tomto prehlásení ide?

To, čo by sme o význame mena mali spomenúť, je, že v starozákonnej dobe v Izraeli aj v iných národoch vedeli o význame mena a moci, ktorá sa v ňom nachádza. Dať niekomu alebo niečomu meno, alebo vyrieknuť nad niekým alebo niečím svoje (alebo niečie) meno znamená uplatniť nad ním svoju moc a autoritu, alebo ho uviesť pod moc a autoritu toho, koho meno nad ním bolo vyrieknuté.

Keď Boh podľa 1. Mojžišovej 2:19-20 a 23 priviedol k Adamovi každú živú dušu, aby ju pomenoval a Adam dával mená všetkým živým bytostiam, spôsoboval a vykonával tým to, že všetky živé tvory dostával pod svoju vládu a stvorenstvo sa stalo závislým od neho. Kto vyriekol meno nad dobytým mestom alebo nad krajinami, uplatňoval tak nad nimi svoje vlastnícke právo a podroboval ich pod svoju moc (2. Samuelova 12:27-28; Žalm 49:12).

Opustené a ohrozené ženy v dobách núdze si zaistovali mužskú ochranu tak, že prosili muža, aby mohli dostať jeho meno, čím sa stali jeho vlastníctvom a boli pod jeho autoritou (Izaiáš 4:1).

Tak je to aj pri krste ponorením. Týmto prehlásením sa deklaruje, že krstenc je pod autoritou a vládou Boha – i Otca, i Syna, i Svätého Ducha. Patrí Bohu, je jeho vlastníctvom. Toto prehlásenie je oznámené nielen tým okolostojacim pri krste, ale je to oznámené aj celému neviditeľnému duchovnému svetu: Krstenc prešiel zo sféry satanovej vlády hriechu a smrti do sféry autority, vlády a moci Boha Otca, Syna a Svätého Ducha. Stalo sa tak jeho obrátením k Bohu a vierou v evanjelium Ježiša Krista, v dôsledku čoho ho Otec *vytrhol z moci temnosti a premiestnil do kráľovstva Syna svojej lásky* (Kolosenským 1:12-13).

Apoštol Peter o krste

Apoštol Peter, keď píše učeníkom Pána Ježiša v diaspóre, veriacim v evanjelium, hovorí aj o krste ponorením do vody: „*ktorý aj nás, protiobraz zachránených v korábe, zachraňuje teraz ako krst...*“ (1. Petrov 3:20-22). Peter učí, že naša záchrana je „ako krst“. To znamená, že krst (ponorenie) len znázorňuje, navonok vyjadruje našu záchranu.

Píše, že Boh kvôli hriechu súdil celý vtedajší svet vodami potopy (1. Mojžišova 6:5). Celý vtedajší svet zatopený vodami zahynul. Zachránený v korábe bol iba Noe so svojou rodinou, čo je predobraz (protiobraz) našej záchrany.

Osem duší zachránených od súdu vodou za hriech vtedajšieho sveta je predobraz duší zachránených od súdu súčasného sveta. Koráb je predobraz

Krista, lebo duše, ktoré boli v korábe, boli v bezpečí pred vodami potopy (pred súdom). Rovnako je to aj dnes. Duše, ktoré sú v Kristovi, sú v bezpečí pred Božím súdom za hriech (nebudú odsúdené). Duše v korábe prešli vodami potopy (vodami súdu) vtedajšieho odsúdeného sveta (ktorý súdom definitívne zanikol) do sveta nového začiatku (Božia zmluva s Noemom, nový štart pre ľudstvo a tvorstvo). Je to obraz, lebo prešli súdom (vodami potopy) bez odsúdenia, čo je záchrana. Pre všetkých ostatných ľudí a celý vtedajší svet vody potopy znamenali definitívnu záhubu.

Prejdenie Noema a jeho rodiny cez vody potopy do nového sveta je obraz. Tento obraz je predobrazom budúceho obrazu – záchrany v Kristovi „ako krst“ („ako ponorenie“). Záchrana v Kristovi spočíva v stotožnení s Kristom v jeho smrti (pochovaní) a v jeho vzkriesení.

Stotožnenie s Kristom je ponorenie do Krista. Vonkajším vyjadrením, znázornením tejto vnútornej skutočnosti je krst ponorením do vody. Preto sú veriaci v Krista zachránení „ako krst“. Preto je prejdenie ôsmich duší vodami potopy protiobraz našej záchrany.

Krst je symbol skutočnosti (*ktorý aj nás... zachraňuje teraz ako krst* (1. Petrov 3:21)). „Symbol a skutočnosť sú si také blízke, že symbol je niekedy použitý, keď sa myslí na skutočnosť.“^(B-a) Klúčové je slovo „ako“. Nezachraňuje samotný krst. Krst je vyjadrením tejto záchrany.

Nezachraňuje samotný krst. Skutočný základ pre záchranu je osobná viera v Boha. Platí to ako pre súčasný obraz, tak aj pre minulý predobraz. Noe a jeho rodina boli zachránení vierou: Verili, že prichádza Boží súd, a verili, že Boh z milosti ponúka záchranu – v korábe

(Židom 11:7). „*Vierou Noe, keď mu bolo zjavené od Boha o tom, čo sa ešte nevidelo, bojac sa Boha, pripravil koráb na záchranu svojho domu, ktorou to vierou odsúdil svet a stal sa dedičom spravodlivosti, spravodlivosti vo viere.*“ Rovnako tak aj dnes: Človek, aby bol spasený, musí veriť, že prichádza Boží súd a že Boh ponúka z milosti záchranu – v Kristovi.

Apoštol Peter ďalej píše: „... *krst, čo nie je zloženie špiny tela, ale dobrého svedomia pýtanie sa po Bohu, vzkriesením Ježiša Krista*“ (1. Petrov 3:21). Východiskom a oporným bodom pre porozumenie tejto časti verša je skutočnosť, že krstom sa spasenie neuskutočňuje/ nedosahuje, ale len symbolizuje – nie sme spasení zo žiadneho skutku, a preto ním nie je ani krst. Peter tu vyjadruje, že krst nie je prostriedok pre očistenie špiny tela, čiže pre očistenie od hriechov, ale je vonkajším vyjadrením vnútornej skutočnosti, že v stotožnení s Kristom v ukrižovaní, smrti, pochovaní a vzkriesení (Galatským 2:20; Rímskym 6:3-10) došlo k odpusteniu hriechov a k očisteniu svedomia od viny hriechu. Dobré svedomie sa upiera k Bohu a odpoveďou dobrého svedomia je krst ako skutok poslušnosti.

Hneď za tým, ako Peter porovnáva Noemovu záchranu s krstom, upozorňuje, že krst nie je obmytie telesnej nečistoty. Tomuto môžeme rozumieť aj tak, že tu súčasne Peter naráža na židovské ceremoniálne očisťovanie a krst prozelytov. Židia, keď prišli z trhu alebo iného „nesvätého“ prostredia, tak si nesadli k jedlu skôr, ako si umyli ruky. Tiež obrad prijímania príslušníkov iných národov do židovstva zahŕňal ponorný

kúpeľ ako telesné očistenie^{A-b)}. Teda Peter upozorňuje, že krst ponorením nie je telesné umytie, ako to bolo v židovskej tradícii, ale ako v kontraste pozornosť obracia na *dobré svedomie*.

Viera v evanjelium, viera v Kristovu zástupnú obeť a jeho zmŕtvychvstanie znamená, že veriaci v evanjelium bol s Kristom stotožnený v smrti, v pochovaní a vzkriesení. Toto je vo vodnom krste symbolizované *ponorením do vody*.

Je to viera v toho, ktorý vzkriesil Krista z mŕtvych (Rímskym 4:24), a v to, že Kristus bol vzkriesený, žije a *odíduc do neba je po pravici Boha* (1. Petrov 3:22). Ako Kristus, tak podobne aj veriaci v evanjelium bol vzkriesený – vstal do novoty života. Veriaci v evanjelium vie, že pred Bohom má dobré svedomie. Toto všetko je vo vodnom krste symbolizované *vynorením z vody*.

Krst nespôsobuje ani očistenie (umytie) zlého svedomia od hriechov, ale ho vynorením z vody len symbolizuje. To, že má pred Bohom odpustené hriechy, človek vie podľa svojho svedomia – signalizuje mu to jeho svedomie. Mať dobré svedomie, nepoškvrnené, umyté od hriechov sa pozná podľa toho, že takéhoto človeka svedomie neobviňuje.

Vynorenie z vody symbolizuje teda vieru vo *vzkriesenie* Ježiša Krista a *dobré svedomie*, ktoré bolo očistené Kristovou preliatou krvou, a podľa apoštola Petra tiež to, že Ježiš Kristus bol vzatý do neba a sú mu podriadené všetky vrchnosti a moci (1. Petrov 3:22). Aj tu vo verši 1. Petrov 3:21 o krste a dobrom a očistenom (umytom) svedomí platí to, čo o *skutočnosti* a *symbole* píšeme vyššie, že *symbol je niekedy použitý, keď sa myslí na skutočnosť*^{B-a)}.

O tom, že zlé svedomie veriaceho v evanjelium je očistené krvou Ježiša Krista, hovorí pasáž z listu Židom 10. kapitola, verš 22: „... *pristupujme s pravdivým srdcom v plnej istote viery majúc pokropené srdcia a tak očistené od zlého svedomia*“ a „*o koľko viacej krv Kristova... očistí vaše svedomie od mŕtvych skutkov, aby ste svätoslúžili živému Bohu*“ (Židom 9:14). Svedomie je súčasť srdca a *keď nás neobviňuje srdce*, znamená to tiež, že máme dobré svedomie a *máme smelú dôveru* (v prístupe) k Bohu (1. Jánov 3:21).

V 1. Korintským v 15. kapitole apoštol Pavol upozorňuje tých, ktorí neveria, že existuje vzkriesenie z mŕtvych a že Kristus vstal z mŕtvych, že ich viera je márna a ešte stále sú mŕtvi vo svojich hriechoch. Inými slovami to znamená, že tí, ktorí neveria, že Kristus bol vzkriesený, ešte nemajú očistené srdce, a tým aj svedomie od svojich hriechov a podľa Židom 10:19 nemajú prístup do svätyne svätých, čiže nemajú prístup k Bohu, pred jeho trón milosti. Títo podľa Židom 9:14 nemajú krvou Ježiša Krista očistené svedomie od mŕtvych skutkov a nemôžu svätoslúžiť Bohu. Pre dosiahnutie postavenia „byť spasený“ človek potrebuje veriť v celé evanjelium Ježiša Krista, nielen niečomu z neho, ale veriť vo všetko, čo Boh koná. Potrebuje byť v stave *plnej istoty viery* (Židom 10:22).

Voda, do ktorej sme pri krste ponorení, neočisťuje, nezachraňuje, ale je svedectvom o viere vo vzkrieseného Pána Ježiša Krista – o viere, ktorú už máme skôr, ako sa necháme vo vode pokrstiť. Nezachraňuje nás voda samotná, ale to, čo ponorenie do vody

a vynorenie z nej symbolizuje, a tým je vzkriesenie Ježiša Krista – vzkriesenie, ktoré potvrdilo, že Boh prijal Kristovu obeť za nás a namiesto nás. Nový zákon jasne uvádza, že očistenie a odpustenie prináša Ježišova krv, a nie voda krstu: Jeho krvou sme ospravedlnení (Rímskym 5:9), máme očistené svedomie (Židom 9:14) a jeho krvou sme vykúpení (1. Petrov 1:19).

Krst je deliaca čiara

Krst vo vode ponorením je medzník, deliaca čiara. Je to vyznanie viery skutkom, svedectvo o tom, že sa krstenec dobrovoľne dal a je pod autoritou Otca, Syna a Svätého Ducha; že sa zmenila jeho identita z nepriateľa voči Bohu na Božie dieťa; že ho Boh Otec *vytrhol z moci temnosti a premiestnil do kráľovstva Syna svojej lásky* (Kolosenským 1:13 a i.).

Krst je deliaca čiara života v tom, že krstenec verejne deklaroval, že je pod autoritou a panstvom Ježiša Krista, je jeho učeníkom a nasledovníkom – a platí to raz a navždy. Noe v korábe bezpečne preplával, prešiel vodami potopy. Cesta späť pre tých, ktorí boli v korábe, už nebola možná – starý svet zahynul, prestal existovať. Tak podobne ani cesta späť po krste vo vode ponorením už nie je možná. Krstenec krstom ponorením deklaruje, že sa pre neho skončilo panstvo a nadvláda hriechu a veriaci vstúpil do nového života v Bohu. To je ale len v prípade, že krst je vyznaním osobnej,livej, spasiteľnej viery v evanjelium vzkrieseného Pána Ježiša Krista sídliacej v srdci krstného.

Inou metaforou tohto krstu sú dvere. V tejto metafore krst je dverami, kto-

rými krstenc prechádza. Dvere (krst) symbolizujú to, že tento človek opustil starý život (odišiel zo starého spôsobu života) a vstúpil (prešiel) do nového života. Je to pohyb „akoby iba v čase“. Prešiel „dverami času“ a dvere sa za ním definitívne zavreli – skutok krstu sa nedá odstrániť. Dvere času sa nedajú otvoriť. Po krste sa už nedá v čase vrátiť späť pred pokrstenie. Kto sa dal v krste ponoriť pod vodu, už ponorený bol a nedá sa to nijako „odkrstiť“, „odponoriť“. Celý svet (predovšetkým ten duchovný) o tom vie a toto vyznanie berie do úvahy. Celý duchovný svet vie, že takýto človek patrí Bohu a iba Boh už má na neho nárok a právomoc.

Kto môže byť pokrstený?

Podľa toho, čo píšeme vyššie, odpoveď by mala byť zrejmä. Pokrstený môže

byť každý, kto uveril a verí v evanjelium Ježiša Krista. To, čo je pre pristúpenie ku krstu potrebné, je, aby, povedané stručne, krstenc bol *nové stvorenie v Kristu* (Galatským 6:15; 2. Korintským 5:17). Kým človek najprv neurobí pokánie a neuverí, nie je očistený krvou Ježiša Krista, nemá ešte dobré svedomie pred Bohom. Kým ešte nie je *nové stvorenie v Kristovi*, krst nič neznamená, lebo nie je svedectvom spasenia a všetkého toho, čo sa udialo s tým, kto už je novým stvorením.

Čiňte učeníkmi a učte ich

Zo stránok Nového zákona vieme, že krst je určený iba veriacim. Z príkazu Pána Ježiša v Matúšovi 28:19-20 je zrejmé, že krst je súčasť činenia učeníkov Pána, nasledovníkov Krista. Činenie učeníkov Ježiša Krista sa uskutočňuje

hlásaním evanjelia Ježiša Krista, vyučováním pravdám, ktoré sú v evanjeliu obsiahnuté a zvestované a následne vyznané slovné a aj skutkom – ústnym prehlásením (svedectvom) a krstom ponorením. Príkaz krstiť, ako súčasť činienia (získavania^{c)} učeníkov (*krstiacich*) je jednoznačný a dôrazný. Môžeme považovať za samozrejmosť, že ten, kto sa stáva učeníkom Ježiša Krista, vstupuje do žitia v novote života, v posvätení. Predtým žil pod vládou a mocou hriechu, ale teraz v moci a pod vedením Svätého Ducha.

Krst v ranej cirkvi bol samozrejmosťou. Byť učeníkom Ježiša Krista a nebyť pokrstený krstom ponorenia vo vode bolo v ranej cirkvi nemysliteľné – o takom niečom sa v Novom zákone nedočítame. Všade, kde sa zvestovalo evanjelium a ľudia sa obrátili, následne boli všetci veľmi rýchlo pokrstení krstom ponorenia. Taká je výpoveď hlavne knihy Skutky apoštolov.

Vyučovanie

Príkaz na vyučovanie je v tomto verši uvedený dvakrát. Vyučovať sa má jednak pred krstom a jednak po krste. Pred tým, ako sú tí, ktorí uverili evanjeliu, pokrstení, majú byť dostatočne vyučení, aby pochopili význam a účel krstu. Tak to vidíme aj živote ranej cirkvi. Peter kázal na Letnice a v Kornéliovom dome (Skutky 2:14-36 a 10:28-43). Filip v Samárii a etiópskemu eunuchovi (Skutky 8:5 a 8:34-35). Pavol Jánovým učeníkom v Efeze (Skutky 19:1-5) a na všetkých svojich misijných cestách. Po krste je učeníkov potrebné ďalej vyučovať, aby silneli a dospievali vo viere, aby rástli v podobu Krista (Efezským 4:11-15)

a ich život v posvätení bol v *plnej istote viery* (Židom 10:18-25).

Pokánie

Aby bol človek spasený a *stal sa učeníkom Ježiša Krista*, musí činiť *pokánie* a *uveriť v evanjelium Ježiša Krista*. Oboje, pokánie aj viera, predchádza krstu ponorením. O tom, že pokánie predchádza krstu, hovorí Peter v odpovedi tým, ktorí počúvali jeho kázeň na Letnice. Pýtali sa ho: „*Čo máme robiť, mužovia bratia?*“ (Skutky 2:37). Peter odpovedal: „*Čiňte pokánie, a nech sa pokrstí jeden každý z vás na meno Ježiša Krista na odpustenie svojich hriechov...*“ (Skutky 2:38). Teda: Najprv pokánie a potom krst.

V tejto odpovedi Peter uviedol, že krst sa má uskutočniť na meno Ježiš. Tým urobil dve veci:

a) Odlíšil krst Jána Krstiteľa od krstu ponorením vo vode na meno Ježiš (v meno Otca, Syna a Ducha Svätého). To, čo majú tieto dva krsty spoločné, je, že obidva sú vonkajším svedectvom a znázornením vnútornej skutočnosti. Srdce krstenca robí pokánie. To, čo ich odlišuje, je, že zatiaľ čo Jánov krst znázorňuje len pokánie, krst na meno Ježiš znázorňuje spasenie cez stotožnenie s Kristom. Peter tu použil rovnaký výraz (*na odpustenie hriechov*) ako Ján Krstiteľ. Tento výraz v prípade oboch krstov znamená to isté, a tým je: *na svedectvo odpustenia hriechov*. Je však rozdiel medzi oboma krstami. Ten je v tom, že tí, ktorí prichádzali k Jánovmu krstu, nedosiahli trvalé odpustenie hriechov a spravodlivosť. Ján len pripravuje cestu Pánovi, poukazuje na cestu definitívneho vyriešenia ľudského hriechu. Trvalé odpustenie hriechov dosahujú iba tí,

ktorí uverili v zástupnú obeť Ježiša Krista. Týmto Boh pripočítal spravodlivosť samotného Krista a ich krst je toho svedectvom.

b) Uviedol, že krst má byť *na meno Ježiša Krista*. Tomu môžeme rozumieť jednak tak, že *meno Ježiša Krista* tu zastupuje všetky tri Božie osoby tak, ako sú menované vo verši Matúš 28:19. Alebo tu tento výraz znamená, že sa Peter odvoláva na poverenie, v rámci ktorého Ježiš na základe svojej autority oznámil svojim učeníkom, ako majú krstiť (Matúš 28:19)^p.

Viera

Viera potrebná pred krstom je ukázaná vo veršoch Skutky 8:26-39. Filip eunuchovi oznámil evanjelium a zvestoval mu Ježiša (verš 35). Eunuch pochopil a uveril, a až potom ho Filip pokrstil (verš 37-38). Aj podľa verša 37 rozumieme, že kto chce pristúpiť ku krstu, musí veriť a byť schopný vyznať vieru v evanjelium Ježiša Krista. „*A Filip riekol: Ak veríš z celého srdca, slobodno...*“ Eunuch odpovedal a riekol: „*Verím, že Ježiš Kristus je syn Boží*“ (verš 37). Až po tomto vyznaní ho Filip pokrstil (verš 38).

Dobré svedomie

Ku krstu môžu *v smelej dôvere k Bohu* pristúpiť iba tí, ktorí pred Bohom už majú svedomie očistené krvou Ježiša Krista. Svedectvo o dobrom svedomí za krstenca nemôže predložiť nikto iný. Rovnako, za neho nemôže nikto iný uveriť v evanjelium a vo vzkriesenie Ježiša Krista.

Z toho, čo sme v tejto časti uviedli, je zrejmé, že ten, kto má byť pokrstený,

musí byť schopný porozumieť evanjeliu, byť vyučený, aby rozumel tomu, čo ide krstom urobiť. Taký už pred krstom mal činiť pokánie zo svojich hriechov a celým srdcom uveriť, že Ježiš Kristus je Syn Boží. Tieto požiadavky na krstenca z krstu jednoznačne vylučujú nemluvňatá, resp. malé deti. Aj keď ich dajú pokrstiť, ich krst nič neznamená.

Rovnako tak sú z krstu vylúčení aj všetci tí, ktorí neveria, že Ježiš je Boh – Boží Syn, Spasiteľ (Skutky 8:36-37). Ak sa aj takíto dajú pokrstiť, ich krst tiež nič neznamená.

Bez viery a bez krstu ponorením

Ked' chýba viera. Kto sa spolieha iba na to, že ho ako nemluvňa alebo niekedy v detstve dali pokrstiť, je falošne ubezpečený o tom, že je spasený. Krstom nikto nie je spasený! Takémuto človeku chýba vnútorná skutočnosť, všetko to, čo krst ponorením vo vode navonok symbolizuje, ako to zjavuje Písmo a ako o tom píšeme aj v tomto článku.

Ked' chýba krst ponorením. Tým, ktorí uverili v evanjelium, ale nedali sa pokrstiť krstom ponorenia, chýba vyznanie viery skutkom. Chýba vyznanie, že sa stali učeníkmi Pána Ježiša Krista. Nie sú poslušní Kristovi, nežijú v poslušnosti viery slovom i skutkom (Skutky 6:7; Rímskym 1:5, 15:18). Slovné vyznanie je dôležité a potrebné (Rímskym 10:8-10), ale skutok ako vyznanie je rovnako potrebný a dôležitý. Skutok je skutok. Skutok, keď sa udial, je neodškriepiteľný, nezrušiteľný a neodvolateľný. Je to prehlásenie a svedectvo raz a navždy, ako o tom píšeme vyššie a v nasledujúcom článku.

Záver*Stručná charakteristika významu a účelu krstu ponorením:*

Je to verejné vyznanie viery v evanjelium Ježiša Krista skutkom.

Je to akt súčasne prejavujúci vieru aj poslušnosť ustanoveniu Pána Ježiša Krista.

Krst vo vode ponorením je neodmysliteľná súčasť/charakteristika učeníka Ježiša Krista.

Krstenec vydáva svedectvo o dobrom svedomí.

Krst bez viery je prázdny obrad bez zmyslu či účelu.

Viera bez krstu je neúplná v tom zmysle, že jej chýba zložka poslušnosti

– neprejavuje sa poslušnosťou Ježišovi Kristovi. Človeka veriaceho v evanjelium, ktorý neabsolvoval krst ponorením vo vode, z biblického pohľadu nemožno nazvať učeníkom (nasledovníkom) Pána Ježiša Krista v pravom zmysle slova, lebo nenaplnil nariadenie o krste ustanovené samotným Pánom (Matúš 28:19) a neprijíma apoštolskú prax ranej cirkvi (knihy Skutky apoštolov). V Písme nenájdeme, že by v ranej cirkvi existovali učeníci Ježiša Krista, ktorí by boli nepokrstení krstom ponorenia do vody. V Skutkoch môžeme vidieť, že krst nasledoval bezprostredne po uverení.

Drahoslav Vajda

Pramene a poznámky

^A Články v Solas-e zo série Čo Písmo učí o krstoch:

- a) Čo Písmo učí o krstoch – úvod, Solas číslo 30, jar 2016, str. 19-25,
<http://casopis.solas.sk/vyucovanie/co-pismo-uci-o-krstoch-uvod>
- b) Jánov krst, Solas číslo 31, leto 2016, str. 18-22,
<http://casopis.solas.sk/vyucovanie/janov-krst>
- c) Z Galiley k Jordánu, Solas číslo 31, leto 2016, str. 23-27,
<http://casopis.solas.sk/vyucovanie/z-galiley-k-jordanu>
- d) Krst Svätým Duchom, Solas číslo 32, jeseň 2016, str. 5-12,
<http://casopis.solas.sk/vyucovanie/krst-svatym-duchom>
- e) Dar Svätého Ducha, Solas číslo 32, jeseň 2016, str. 12-17,
<http://casopis.solas.sk/vyucovanie/dar-svateho-ducha>
- f) Účel a dôsledky krstu vo Svätom Duchu, Solas číslo 32, jeseň 2016, str. 18-23,
<http://casopis.solas.sk/vyucovanie/ucel-a-dosledky-krstu-vo-svatom-duchu>
- g) Je každý veriaci pokrstený vo Svätom Duchu?, Solas číslo 32, jeseň 2016, str. 23-31,
<http://casopis.solas.sk/vyucovanie/je-kazdy-veriaci-pokrsteny-vo-svatom-duchu>
- h) Iné učenia o krste vo Svätom Duchu, Solas číslo 32, jeseň 2016, str. 31-36,
<http://casopis.solas.sk/vyucovanie/ine-ucenia-o-krste-vo-svatom-duchu>
- i) Zjednotený s Kristom I, Solas číslo 33, zima 2016, str. 16-19,
<http://casopis.solas.sk/vyucovanie/zjednoteny-s-kristom-i>
- j) Zjednotený s Kristom II, Solas číslo 33, zima 2016, str. 20-24,
<http://casopis.solas.sk/vyucovanie/zjednoteni-s-kristom-ii>

^B Študijná Biblia, Porta libri 2015, ISBN 978-80-8156-052-1

- a) Výkladová poznámka k veršu 1. Petrov 3:21

^C získať učeníka, získaný za učeníka – pozri Matúš 13:52; Skutky 14:21; 1. Korintským 9:19-21; 1. Petrov 3:1

^D William W. Manziés, Stanley M. Horton, Biblické doktríny, Křestánský život, Albrechtice, str. 110, ISBN 978-80-7112-164-0

Kto uverí a pokrstí sa

Čo Písmo učí o krstoch

Ten, kto uverí a pokrstí sa, bude spasený; a kto neuverí, bude odsúdený.

Marek 16:16

Ako píšeme v predchádzajúcom článku, krst je jedným z dvoch ustanovení, ktoré sú dané a prikázané Pánom Ježišom Kristom. V tomto verši, rovnako ako v Matúš 28:19, sa krstom myslí *krst ponorením do vody*. V článku sa budeme zamýšľať nad posolstvom, ktoré je obsiahnuté vo verši Marek 16:16.

Úvod

Pri našich úvahách nesmieme spustiť zo zreteľa, že vždy musíme podľa kontextu príslušného miesta Písma rozlišovať, či ide o doslovný alebo prenesený význam pôvodného gréckeho slova *baptizó* (*krstiť, pokrstiť*). Doslovný význam (*ponoriť*) poukazuje na spôsob uskutočnenia *krstu* ako náboženského obradu, na technickú stránku jeho realizácie. Prenesený význam (*stotožniť, zjednotiť*) poukazuje na zmenu identity (čo sa zmenilo) a príčina zmeny identity je daná kontextom príslušného miesta alebo kontextom všetkých písiem Nového zákona (kto/čo je do koho/čoho ponorený alebo s kým/čím zjednotený)^A.

V niektorých cirkvách sa Marek 16:16 chápe ako návod a krst sa považuje za skutok/akt, ktorým sme spasení. V ich chápaní je krst považovaný za nutnú, ale aj za postačujúcu podmienku spasenia. Takýto postoj je však v rozpore s učením celého Písma o spôsobe, akým je človek spasený: Je to len milosťou z viery v osobu a dielo Ježiša Krista (napr. Efezským 2:8-9). Písmo si však

neprotirečí, niet v ňom rozporu, lebo je Božím slovom – a Boh si neprotirečí, nie je v rozpore sám so sebou (Jakub 1:17). Preto východiskom nasledujúcej úvahy o tomto verši je presvedčenie, že ani Marek 16:16 nie je v rozpore ani s jedným veršom Písma, a tým ani s Efezským 2:8-9.

Spasenie z viery

Najprv si povieme, prečo spasenie nie je z krstu (aktu pokrstenia)

Uvedomme si, že ak by krst bol podmienkou spasenia, potom zločinec, ktorý bol ukrižovaný s Ježišom a v Ježiša uveril, by nebol zachránený. Pán Ježiš by mu nebol povedal: „... Amen ti hovorím, dnes budeš so mnou v raji“ (Lukáš 23:40). Už toto miesto utvrdzuje v tom, že akt krstu nie je podmienkou pre spasenie, lebo keď jeden bol spasený bez krstu, tak to platí aj pre všetkých ostatných. Božia spravodlivosť je rovnaká pre všetkých ľudí.

Ten, kto uverí a pokrstí sa, bude spasený. Prvá časť verša Marek 16:16 netvrdí, že kto uverí, ale sa nepokrstí, spasený nebude.

A kto neuverí, bude odsúdený. Druhá časť tohto verša hovorí o tom, že jediný dôvod odsúdenia je nevier, neuverenie. Kto neuverí, aj keby sa dal pokrstiť, bude odsúdený – odsúdený do večného zatratenia. Kto neuverí v Božieho Syna, zomrie vo svojich hriechoch. Tak to hovoril aj Pán Ježiš Židom (Ján 8:24).

Odsúdenie nie je preto, že chýba krst, ale preto, že chýba viera. Písmo nehovorí, že kto sa nepokrstí, bude odsúdený. Hovorí, že odsúdený bude ten, kto neuverí. Tak učil Ježiš svojich učeníkov: „*Kto verí v neho (Božieho Syna), nebude odsúdený, ale ten, kto neverí, už je odsúdený, lebo neuveril v meno jednorodného Božieho Syna.*“ (Ján 3:18 – čítaj aj 16-17).

Spasenie je iba z viery (uverenia) v Božieho Syna

Z veršov, ktoré hovoria o tom, že spasenie je iba zo samotnej viery, uvedieme len niektoré. Okrem citovaného miesta Ján 3:18 to bude Efezským 2:8-9 („*Lebo ste milosťou spasení skrze vieru, a to nie zo seba, je to dar Boží, nie zo skutkov, aby sa niekto nechválil.*“) a Rímskym 4:23-25 („*A nie je to napísané iba pre neho [Abraháma], že sa mu počítalo [viera za spravodlivosť], ale aj pre nás, ktorým sa má počítať, nám veriacim na toho, ktorý vzkriesil Ježiša, nášho Pána, z mŕtvych, ktorý bol vydaný pre naše hriechy a vstal z mŕtvych pre naše ospravedlnenie.*“).

Písmo v celom svojom rozsahu zjavuje, že základom vzťahu človeka s Bohom je viera. Tento vzťah má dve stránky. *Z pozitívnej stránky:* Boh je bohatý vo svojej milosti voči tým, ktorí v neho veria (Rímskym 10:12; Efezským 2:4) – Božia priazeň je umožnená len vierou v neho.

Z druhej, negatívnej stránky, Boh odmieta/neprijíma žiaden iný základ, z ktorého by sme mohli k Bohu pristupovať. Najviac je táto skutočnosť zdôraznená v liste Židom: „*A bez viery nie je možné ľúbiť sa Bohu. Lebo ten, kto prichádza k Bohu, musí veriť, že je, a že tým, ktorí ho horlivo hľadajú, je odplatiteľom*“ (11:6).

Veľmi často sú ľudia vedení k tomu, aby sa páčili Bohu svojimi dobrými skutkami, alebo sú aj sami o sebe presvedčení, že pred Bohom obstoja svojimi „dobrými skutkami“. Žiaden skutok bez viery však pre Boha nie je prijateľný (Rímskym 14:22-23) – a pod vierou sa myslí viera v Boha. Preto ani spasenie nie je z ľudských zásluh, nie je zo skutkov. Ľudské skutky ako základ spasenia sú vylúčené! Pozri Rímskym 3. kapitolu, hlavne verše 19-20. *Pre vieru nie je alternatíva!* Tak je to aj v prvej časti verša Marek 16:16 („*Ten, kto uverí a pokrstí sa, bude spasený*“). Krst je v ňom akoby zabalený do viery a je s vierou nerozlučne spojený. Poradie v tomto verši je: Najprv viera a až potom krst – poukazuje na to spojka „a“, ktorá v tejto vete slúži ako priradovacia, zlučovacia spojka. Najprv človek potrebuje v Boha uveriť, mať vieru v Boha, a potom má k nej pripojiť krst.

Doteraz sme ukázali, že spasenie je iba zo samotnej viery, a nie zo skutkov, a najprv viera a potom krst – samotný krst bez viery nezachraňuje („...*kto neuverí, bude odsúdený*“ – Marek 16:16). Ďalej ukážeme, aký je vzájomný vzťah medzi *vierou, krstom a spasením.*

Spravodlivosť z viery

Všetci Adamovi potomkovia sú hriešni. Pred Bohom sme všetci nespravodliví:

„ako je napísané: *Nieto spravodlivého ani jedného*“ (Rímskym 3:10 – čítaj aj verše 11-20), a preto nemáme k nemu prístup. Potrebujeme sa pred Bohom stať spravodlivými. Ako sme uviedli vyššie a ako uvádza 3. kapitola listu Rímskym, dosiahnuť spravodlivosť zo skutkov nie je možné. Spravodlivosť sa dosahuje iba vierou (Rímskym 3:21-22+24+26+30). Pritom výrazy *byť ospravedlnený a byť spasený* sú z hľadiska konečnej záchrany človeka a témy článku rovnocenné (synonymické).

Prvá požiadavka pre *ospravedlnenie* a *spasenie* je viera. Viera v čo? Viera je základ, z ktorého pristupujeme k Bohu. Ale nestačí veriť len v to, že Boh existuje. To robia aj démoni, ale sa trasú (Jakub 2:19). Inštrukcia Písma ide ďalej. Máme veriť v Boha, ktorý koná (Ján 3:16-17) – požaduje sa viera v Boha, ktorý vzkriesil Ježiša Krista z mŕtvych. Abrahám veril,

že Boh má moc aj vzkriesiť z mŕtvych (Židom 11:19). Takáto viera na *ospravedlnenie* sa nepočítala len Abrahámovi (Rímskym 4. kapitola a hlavne verše 3 a 22-23), ale sa počíta aj nám, *nám veriacim na toho, ktorý vzkriesil Ježiša, nášho Pána, z mŕtvych, ktorý bol vydaný pre naše hriechy a vstal z mŕtvych pre naše ospravedlnenie* (Rímskym 4:24-25). Na ospravedlnenie a spasenie je potrebná takáto viera – viera vo vzkriesenie Ježiša z mŕtvych. Viera bez viery vo vzkriesenie Ježiša Krista z mŕtvych je *márna viera* (1. Korintským 15:14). Bez viery vo vzkriesenie Ježiša Krista je človek ešte stále *mŕtvý pred Bohom a stratený v hrobe svojich hriechov* (1. Korintským 15:17-19).

Apoštol Pavol v liste Rímskym píše o tom, ako človek môže byť zachránený pred odsúdením. Vo veršoch 10:8-10 uvádza, že na záchranu sú potrebné dve veci: *Viera* v srdci a *vyznanie* tejto viery ústami. Viera na ospravedlnenie sa zrodí v srdci počutím evanjelia^B (10:14-18) – „*Tak teda viera z počutia a počutie skrze slovo Božie*“ (10:17). Aby sa človek obrátil k Bohu, mal v neho vieru, musí počuť evanjelium.

Viera k ospravedlneniu, viera k spaseniu teda vzniká v srdci počúvaním Božieho slova. Boh však od toho, kto v neho uveril, očakáva ešte ďalší krok. Tým je vyznanie alebo vyznávanie viery vo vzkrieseného Ježiša Krista z Nazareta, ktorá sa nachádza v jeho srdci: „(8) *Ale čo hovorí z viery spravodlivosť? Blízko teba je slovo, v твоjich ústach a v tvojom srdci. To jest to slovo viery, ktoré kážeme.* (9) *Lebo keď vyznáš Pána Ježiša svojimi ústami a uveríš vo svojom srdci, že ho Boh vzkriesil z mŕtvych, budeš*

spasení. (10) *Lebo srdcom sa verí na spravodlivosť, a ústami sa vyznáva na spasenie.*“ To, že sa viera v evanjelium Ježiša Krista naozaj usídlila v srdci, že srdce je plné pravdy slova evanjelia, sa prejaví vyznávaním ústami. *Viera* v srdci a jej *vyznanie* ústami idú nerozlučne spolu. *Vyznanie ústami* je *prejav viery* nachádzajúcej sa v srdci. Vyznanie bez viery sú len namemorované, prázdne, nič neprinášajúce slová. Až o takom človeku Písmo hovorí, že je spasený, ktorý verí v Boha a evanjelium celým srdcom a túto vieru vyznáva ústami.

Postavme teraz vedľa seba verš Marek 16:16 a Rímskym 10:10. Vo verši Marek 16:16 je *viera* spojená s *krstom*. V Rímskym 10:10 je *viera* spojená s *vyznáním*. Záver, ktorý dostávame porovnaním týchto veršov chápaných v ich kontexte, je, že *krst je vyznanie*. *Je to vyznanie (svedectvo) viery skutkom!* Krst je prejav a potvrdenie viery v evanjelium. Viera bez tohto prejavu nesvedčí o tom, že v srdci je v plnom rozsahu viera v evanjelium Ježiša Krista. Písmo od nasledovníkov Pána Ježiša Krista požaduje poslušnosť viery, viery v evanjelium a jej vyznanie, a to rovnako ako slovom, tak aj skutkom (Rímskym 15:15-19, hlavne verš 18).

Znova však pripomenieme, že spasení sme len a len z viery, ale z viery, ktorá nesie ovocie a súčasne sa prejavuje po-

slušnosťou Kristovi. Poslušnosť Kristovi je vlastne tiež ovocie viery v neho. Krst vo vode a vyznanie ústami viery sídliacej hlboko v srdci sú dôsledkom viery v evanjelium vzkrieseného Ježiša Krista. Viera je *príčinou* a vyznanie ústami a krst vo vode sú jej *dôsledok*.

Záverom môžeme povedať, že spasenie je z viery. Nie je podmienené krstom, ale je s krstom spojené v tom zmysle, že krst je vyznanie viery skutkom. Krst nie je podmienka spasenia, ale je samozrejماً súčasť potvrdenia a prejavu spasenia v Ježišovi Kristovi. Je vyznaním viery na spasenie, ktorú krsteneц má už pred krstom. Je jej odozvou, jej prejavom a potvrdením.

Tak ako vyznanie viery ústami svedčí o viere, ktorá v srdci už je, tak aj krst ponorením svedčí o viere, ktorá už v srdci je. Aj jedno, aj druhé vieru v srdci potvrdzuje a svedčí o nej. Tak ako viera v srdci a jej vyznanie ústami idú spolu, tak spolu idú aj viera v srdci a krst ponorením vo vode.

Definitívne platí, že krst vo vode je prejav poslušnosti Kristovi a prejav nasledovania Pána Ježiša Krista. Pokrstením vo vode krsteneц dáva najavo a prehlasuje, že uveril v Pána Ježiša Krista, je poslušný jeho nariadeniam a stáva sa jeho poslušným a verným nasledovníkom a učeníkom.

Drahoslav Vajda

Pramene

^A Čo Písmo učí o krstoch – úvod, Solas číslo 30, jar 2016, str. 19-25, <http://casopis.solas.sk/vyucovanie/co-pismo-uci-o-krstoch-uvod>

^B Uverenie v evanjelium, Solas číslo 28, jeseň 2015, str. 22-28, <http://casopis.solas.sk/vyucovanie/uverenie-v-evanjelium>

^C V abrahámovskej viere, Solas číslo 28, jeseň 2015, str. 11-14, <http://casopis.solas.sk/vyucovanie/v-abrahamovskej-viere>

List do Tyatíry

Listy siedmim zborom

*Anjelovi cirkevného zboru tyatírskoho napíš:
Toto hovorí Syn Boží, ktorý má oči ohnivé ako plameň
a nohy podobné lesklému kovu:*

Zjavenie 2:18 (evanjelický preklad)

Pripomeniem, že všetkých 7 zborov, do ktorých Ján smeruje svoje listy či odkazy, by sme našli v dnešnom Turecku.

Tyatíra sa nachádza zhruba na pol ceste medzi Pergamom a Sardami. O tomto meste je známe, že sa dostalo pod rímsku vládu už začiatkom 2. storočia pr. Kr. Je to mesto, ktoré nemalo prirodzené obranné prostriedky, bolo veľmi odkryté, nachádzalo sa na planine. Zažilo mnoho spustošení, po ktorých bolo opakovane novopostavené. V Skutkoch 16:14 je uvedené, že z tohto mesta Lýdia dovážala purpurové tkaniny, pričom je úplne možné, že samotná Lýdia pochádzala práve z tohto regiónu, na čo by poukazovalo i jej meno. Nezávisle od tejto biblickej zmienky rôzne dobové pramene hovoria o tom, že v tomto meste existoval rozličný priemysel vrátane farbiarskeho i kovospracujúceho, pričom verš 18 podľa všetkého stavia na tejto všeobecne známej charakteristike tohto mesta. Pre zaujímavosť ešte uvedme, že v modernom Turecku sa toto mesto zachovalo už len v podobe ruín, ktoré tvoria súčasť mesta Akhisar.

Pozrime sa teraz na osobu Pána Ježiša, ktorý je v 18. verši predstavený ako ten, ktorý má oči ako plameň ohňa. Spolu s mnohými vykladačmi Písma sa

prikláňam k tomu, že tento opis zdôrazňuje fakt, že Pán Ježiš všetko vidí, že má schopnosť prekuknúť realitu diania na tejto zemi a vidieť všetky detaily. Nič mu nie je tajné, nič mu nie je zakryté, nič nie je také, že ho to prekvapí. Nič v ľudskom srdci nie je také, že by o tom nevedel, ako aj v evanjeliách je zdôraznené, že Pán Ježiš sám od seba vedel, čo je v ľuďoch, čo je v ich srdciach (Ján 2:25).

Preto aj Boží Syn dokáže vyriešiť definitívnu charakteristiku každej cirkvi. Zbor v Tyatíre má za sebou možno už aj 40 rokov svojej existencie, no pritom je to cirkev, ktorá je stále aktívna: „*Znám tvoje skutky aj tvoju lásku aj službu aj vernosť aj trpezlivosť aj tvoje skutky, aj tie posledné, ktorých je viac ako prvých.*“ (verš 19). To je vzácné a nech je to aj pre nás povzbudením. Kresťanský život je jeden obrovský zápas a dôležité je neopustiť prvú lásku, lebo keď láska odíde, všetko ostatné je už len vonkajšia forma. Platí to o bežných každodenných vzťahoch (manželstvo, rodičovstvo) a predovšetkým o vzťahu s Pánom Ježišom. Zbor v Tyatíre nebol pokarhaný, žeby opustil prvú lásku na

rozdiel od zboru v Efeze. V 19. verši čítame, že Pán pozná ich skutky a aj ich lásku. Ich láska k Pánovi je aj po desaťročiach stále prítomná, je živá. Pozná aj ich vernosť a trpezlivosť. V tomto všetkom je zbor v Tyatíre pochválený, a my si z toho zoberme poučenie, že toto všetko od nás Pán očakáva a preto to aj tak zdôrazňuje.

Tyatírska cirkev dostala pochvalu, no dostáva sa im aj vážne napomenutie: „*Ale mám niečo málo proti tebe: že necháš ženu Jezábel, ktorá hovorí o sebe, že je prorokyňou, učiť a zvädzať mojich sluhov, aby smilnili a jedli obetované modlám.*“ (verš 20).

Tak ako pri liste do Pergama, aj tu si pripomeňme udalosti zo Starého zákona. Vtedy to bola postava kráľa Baláka a proroka Baláma. Tentoraz ide o postavu ženy, ktorá sa volá Jezábel, na ktorú každý odkaz v Starom zákone je len negatívny – najviac informácií o nej nachádzame v 1. Kráľovskej 16:29-34.

Po Šalamúnovej smrti sa Izraelské kráľovstvo rozdelilo na severné (Izrael) a južné (Judsko). V istej chvíli sa vlády v severnom kráľovstve ujíma muž menom Achab: „(29) *Achab, syn Omriho, kraloval nad Izraelom v tridsiatom ôsmom roku Azu, judského kráľa, (30) a Achab, syn Omriho, kraloval nad Izraelom v Samárii dvadsaťdva rokov. A Achab, syn Omriho, robil to, čo je zlé v očiach Hospodínových, horšie od všetkých, ktorí boli pred ním.*“ (1. Kráľov 16:29-30). Achab bol mimoriadne bezbožný a modlársky kráľ. Čítame, že sa odklonil od Božej cesty viac ako všetci králi pred ním, zašiel nesmierne ďaleko (verš 30). 31. verš odkrýva ešte ďalší dôležitý detail: „(31) *A stalo sa, ako keby mu to bolo bývalo ešte málo chodiť*

v hriechoch Jeroboáma, syna Nebátovho, že si vzal za ženu Jezábel, dcéru Etbála, sidonského kráľa, a odídúc slúžil Bálovi a klaňal sa mu. (32) A postavil Bálovi oltár v dome Bálovom, ktorý vystavil v Samárii.“ (verše 31-32).

Odtiaľto sa dozvedáme, kto bola žena Jezábel. Dozvedáme sa, že to nie je Izraelčanka. Je to pohanská žena, ktorú si kráľ Achab zoberie zo susedného severného etnika, spomedzi Sidončanov. Je to žena, ktorá slúžila modle Bála, ako to bolo bežné u Sidončanov. Od tejto chvíle o Achabovi v Písme čítame v podstate len samé hrozné, desivé správy, až na jeden moment v závere jeho života, keď krátko pred tým, ako zomrie, urobí isté pokánie.

Rovnako o Jezábel čítame len veľmi smutné veci. Je to žena, ktorá na území Izraela privedie obrovské množstvo Bálových prorokov, výsledkom čoho národ Izrael zažije jedno zo svojich najhorších období vo svojej histórii. Je to doba, v ktorej zostane len zopár verných (sedem tisíc), ktorí nesklonili svoje kolena pred Báloom (1. Kráľov 19:18). Bola to Jezábel, ktorá zatiahla izraelský národ do hádam najhoršieho modlárstva, aké sa kedy na území Izraela udialo.

Je to tiež žena, ktorá zatiahla Achaba, svojho muža, do otrasných zločinov. V istom okamihu si Achab zmyslel, že kúpi od muža menom Nábota vinicu, no ten ju nechcel predať – bolo to totiž jeho dedičstvo po otcovi. Jezábel vymyslí plán a nahovorí svojho muža, nech dá podplatiť falošných svedkov, ktorí budú krivo svedčiť proti Nábotovovi, že sa rúhal Bohu aj kráľovi, a potom nech ho odsúdia a nech ho ukameňujú. Aj sa to všetko takto udialo.

Takého nedobré momenty prišli cez Jezábel' do izraelského národa. Neskôr je však nad ňou oznámený súd, ktorý sa aj udial, cez kráľa Jehúva. Ten nastúpil na trón po Achabovi a založil novú dynastiu. Jezábel' nakoniec zomiera potupou smrťou, ako to čítame v 2. Kráľov 9:30-37. Takáto je pravda o žene Jezábel', ako ju opisuje Starý zákon. Teraz sa môžeme vrátiť do 20. verša 2. kapitoly knihy Zjavenia.

Pán Ježiš tu zboru v Tyatíre vyčíta, že *medzi sebou majú istú ženu Jezábel', ktorá hovorí o sebe, že je prorokyňou a nechajú ju učiť a zvádzať jeho sluhov, aby smilnili a jedli obetované modlám.* Môže nám napadnúť otázka: *Určite to bola jedna konkrétna žena menom Jezábel'?* Tu uvediem, že to tak nemusí nutne byť,

lebo odkaz je primárne duchovný a je rovnako zrozumiteľný, či už išlo o jednu ženu, alebo o viacero žien, a bez ohľadu na to, či sa tak doslovne nejaká žena v tej cirkvi volala, alebo nie. Jadro výčitky je nasledovné – máte medzi sebou niekoho, kto pôsobí medzi vami rovnako ako žena Jezábel', ktorá v minulosti pôsobila v národe Izrael. Pustili ste si medzi seba ako cudzí prvok niekoho, kto ani nepatrí do zhromaždenia. Toho, kto do zboru priniesol úplne cudzie učenie. Čítame, že táto postava sa prezentuje v cirkvi ako prorokyňa.

V časoch Starého zákona to bola postava Jezábel', ktorá ťahala židovský národ do hriechu, a paralelne k tomu v cirkvi v Tyatíre pôsobí osoba (či osoby), ktorá o sebe hovorí, že je proroky-

ňou. To poukazuje na to, že prezentuje nejaké poznanie o Bohu, že predkladá učenie, o ktorom prehlasuje, že je to Božie zjavenie a ťahá ľudí k sebe. Takto máme v odkazoch do siedmich zborov už tretíkrát zmienku o tom, že niekto „učil a zvädzal mojich sluhov, aby smilnili a jedli obetované modlám“.

V Efeze to bolo tak, že zbor nenávidí skutky mikulášencov a nemá s nimi nič spoločné. Ako celok dokázal odolať ich zvodu. Potom v zbore v Pergame už sú takí, ktorí držia učenie mikulášencov (2:15). No a v Tyatíre nachádzame ako keby tretí stupeň tohto javu. Je tam žena, ktorá tieto veci sama prorokuje (prezentuje ako Božie), sama to robí a zvädza do toho aj učeníkov Pána. Podľa čoho to vieme? Usudzujeme na to z verša 21: „*A dal som jej čas, aby učinila pokánie zo svojho smilstva, ale neučinila pokánia.*“ Teda musí to byť konkrétna postava alebo skupina postáv, ktorí konali konkrétne hriechy mikulášencov. Ako sa snažíme o plné porozumenie tohto odkazu, nech nám neujde, že modlárstvo tých čias zvyklo byť spojené s dvoma činnosťami: obetovanie modlám a sexuálne smilstvo.

Duch modlárstva a spôsob myslenia v modlárskejších kultoch bol spojený s veľmi neviazaným spôsobom života. Preto vidíme tieto dve veci vo varovaniach pospolu – „aby jedli obetované modlám a smilnili“. Postava Jezábel vedie učeníkov do modlárstva a smilstva, pričom obe predstavujú vstupný kanál do všetkých možných telesných i duchovných hriechov – takto dochádza v tyatírskej cirkvi k takému hroznému poškvrneniu, že Pán Ježiš hovorí až o „hlbinách satanových“ (verš 24).

Dal som jej čas, aby učinila pokánie zo svojho smilstva. V Starom zákone za čias Jezábel' a Achaba hlásal zvest' pokánia Eliáš. Od neho ako pravého proroka sa šírilo volanie – „ešte sa dá zmieriť s Bohom“. Starozákonná Jezábel' však zomiera tragicky bez akéhokoľvek náznaku pokánia a bez toho, že by čo i len v najmenšom vnímala svoj hriech. Achab aspoň v jednej chvíli prejaví pokánie voči Bohu v spojitosti s Nábotovou vinicou a Boh mu oznámi: „*Nie za tvojho života ukončím tvoju dynastiu, ešte ti nechám syna a až potom to ukončím*“ (1. Kráľov 21:29). Novozákonná Jezábel' ale neučinila pokánie práve tak ako tá starozákonná. Čo nás to učí? Kto sú tí, ktorí nikdy neučinia pokánie? O takých vieme, že nikdy nepatrili k Božiemu ľudu. Preto musíme vidieť túto Jezábel' ako totálne cudzí prvok, ktorý nepatrí medzi Boží ľud.

Jezábel' neučinila pokánie. To, čo čítame v nasledovných veršoch, môžeme chápať ako Boží súd tu na zemi, ktorý ešte predchádza posledný súd a niekedy ho Boh zjavuje už tu v časnosti, ako je to vo verši 22: „*Hľa, ja ju hodím na ležisko i tých, ktorí cudzoložia s ňou, do veľkého súženia, keď neučinia pokánia zo svojich skutkov.*“ Je to akoby ešte pridané posledné mimoriadne varovanie. Vo verši 23 potom čítame, čo sa s nimi stane, keď neučinia pokánia zo svojich skutkov: „*I jej deti pobijem smrťou, a zvedia všetky zbory, že ja som, ktorý spytujem ľadviny a srdcia, a dám vám jednému každému podľa vašich skutkov.*“ Deti, ktoré sa tu spomínajú, sú deti z toho duchovného cudzoložstva, sú to všetci tí, ktorí Jezábel' nasledovali. Avšak v kontraste s niektorými ľuďmi v tomto zbore boli

aj takí, ktorí sa do Jezábeliných praktík a učenia nedali zatiahnuť (verš 24).

Odkaz teraz došiel do bodu, z ktorého vyplýva, že Pán chce cirkev očistiť. Nasleduje výzva všetkým, ktorí sa nedopustili kompromisu a hriechov modlárstva a smilstva: „*Nevzkladám na vás iného bremena. Avšak čo máte, držte, dokiaľ neprídem.*“ Očividne Pán očakáva, že zbor bude očistený, že tento jeho zásah do života tejto ženy (alebo skupiny) ukončí páchanie hriechov a poškvrnenie a zbor prejde očistením. Aké ponaučenie z toho vyplýva pre nás dnes?

Všetky zborny, všetky cirkvi až dodnes musia strážiť, aby medzi nich neprenikol cudzí, nebiblický prvok. Ten môže byť rôznej povahy. Na prvom mieste sú to neobrátenejší ľudia. To je najväčší problém dnešného protestantizmu – do zboru neraz príjmu ľudí, ktorí nie sú obrátení, ktorí nemajú Kristovho ducha. Takí potom vôbec nechcú žiť pod panstvom Ježiša Krista a naopak sťahujú Božie cirkvi do hriechov svetáctva a telesnosti.

Ďalšie nebezpečenstvo sa neraz rodí v zlých osobných rozhodnutiach. Zobral si učeník Ježiša Krista za manželku neobrátenu osobu? On bol obrátený a ona nie. Z histórie o starozákonnej Jezábel vieme, ako to s izraelským kráľom Acha-

bom dopadlo. Zobral si pohanskú ženu, Sidončanku a priviedol totálnu skazu na celý národ. To nás varuje a učí. Pozor! Zo všetkých zväzkov najtesnejšie je manželstvo. Pozor, ak máš túto možnosť voľby, neurob nikdy tú najhoršiu chybu, ktorú kresťan môže urobiť! Vziať si neobráteneho partnera je chyba, ktorá je jednoznačne zo všetkých najhoršia, lebo zo všetkých ostatných sa dá nejako dostať von, ale z tejto sa už nedá vystúpiť.

Jezábel hovorila o sebe, že je prorokyňou, teda prezentovala niečo ako Božie slovo, kým v skutočnosti to nebolo Božie slovo. Tu leží ďalšie poučenie. Musíme strážiť, aby sme neprijali, nedali sa na niečo, čo sa prezentuje ako Božie slovo, ale nie je to v skutočnosti Božie slovo. Môžu to byť rôzne ľudské tradície, rôzne videnia, prorocťvá, zjavenia, ktoré sa môžu tak prezentovať, ale keď nimi nie sú, tak prinesú len škodu a za sebou zanechajú hroznú spúšť. To vidíme u tejto ženy, ktorá o sebe hovorila, že je prorokyňou, ale, ako sa ukázalo, nebola ňou.

Strážme sa v zbere, kam patríme, aby neprišlo medzi nás to, čo nie je Božie, a podržme si všetko to dobré tak, ako Pán Ježiš Kristus odkazuje do zboru v Tyatíre:

„Avšak čo máte, držte, dokiaľ neprídem.“

verš 25

Pán víťazom zasľubuje:

„A tomu, kto víťazí a kto ostríha až do konca moje skutky, tomu dám moc nad pohanmi – a bude ich pást železným prútom; ako hrnčiarске nádoby budú roztrieskaní – ako som i ja prijal od svojho Otca a dám mu rannú hviezdu.“

verše 26-28

Ján Šichula

Božie vyvolenie v učení Pána Ježiša

*A Ježiš im povedal: Ja som ten chlieb života;
kto príde ku mne, nebude nikdy lačniieť, a kto verí vo mňa, nebude nikdy žízniť.
Nikto nemôže prísť ku mne, keby ho nepritiahol Otec, ktorý ma poslal,
a ja ho vzkriesim v posledný deň.*

Ján 6:35 a 44

Zastavme sa pri jednej udalosti zo života Pána Ježiša, kedy po zázračnom nasýtení zástupov Pán Ježiš s nimi zostáva, karhá ich a vyučuje. Udalosť je opísaná v Evanjeliu podľa Jána v kapitole 6.

Vyučovanie Pána Ježiša o viere, spásе a vyvolení

Pán Ježiš nasýtil asi päťtisícový dav. Ľudia preto za ním prišli aj na druhý deň. Opätovne ho vyhľadali kvôli chlebu, čo Ježiš hneď pochopil, a za čo ich pokarhal. Túto situáciu o nasýtení chlebom použil aj k tomu, aby ich vyučil o spasení. Vyčítal im pritom, že sa starajú len o zemský chlieb, o zemské živobytie, pričom na prvom mieste by im malo záležať na stave ich duše, na ich duchovnom živote a vzťahu s Bohom, ktorý je možný len cez spasiteľné spojenie so Synom človeka: „*Ježiš im odpovedal a riekol: Amen, amen vám hovorím, hľadáte ma nie preto, že ste videli divy, ale že ste jedli z tých chlebov a nasýtili ste sa. Pracujte nie o pokrm, ktorý hynie, ale o pokrm, ktorý zostáva do večného života, ktorý vám dá Syn človeka, lebo toho spečatil Otec, Boh*“ (Ján 6:26-27).

Reakcia davu na napomenutie bola v tom okamihu správna: „*Vtedy mu povedali: Čo máme robiť, aby sme konali skutky Božie?*“ (verš 28). V odpovedi im Pán Ježiš oznámi, ako môžu a majú vojsť do spasiteľného vzťahu s Bohom:

„Ježiš odpovedal a riekol im: To je ten skutok Boží, aby ste verili v toho, ktorého on poslal“ (verš 29). Spasenie a večný osobný vzťah s Bohom sú teda možné jedine (a nijako inak ako) na základe osobnej viery v Božieho Syna, Ježiša Krista. (*Poznámka:* Vieru v osobu a dielo Ježiša Krista v tomto článku opisujeme aj výrazovými prostriedkami „spasiteľné spojenie s Bohom, resp. s Pánom Ježišom Kristom“.) Po tejto odpovedi už reakcia poslucháčov správna nie je. Napriek tomu, že sa im Ježiš odkryl ako Boží Syn, ako ten, koho Otec poslal, oni v neho neveria, pochybujú a pýtajú si znamenie odvolávajúc sa na to, že keď Boh konal s izraelským národom cez Mojžiša, dal im ako znamenie mannu (zázračný Boží pokrm, „chlieb“). Odmietajú uveriť bez takého znamenia, ktoré by oni sami považovali za dostatočné, a že je od Boha. Z tohto sa poučme aj my. Boh očakáva, že budeme veriť jeho slovu, ktoré poslal, aby sa nevrátilo prázdne. Nežiadajme znamenia od Boha tam, kde Boh od nás očakáva vieru v jeho vyrieknuté slovo.

Pán Ježiš má s nimi trpezlivosť a po-
užil aj túto situáciu, aby ich ďalej vyu-
čoval o spasení. „*Na to im povedal Ježiš:
Amen, amen vám hovorím, že nie Mojžiš
vám dal chlieb z neba, ale môj Otec vám
dáva chlieb z neba, ten pravdivý. Lebo
tým chlebom Božím je ten, ktorý zostu-
puje z neba a dáva svetu život*“ (verše 32-
33). Izraelský národ bol na púšti živý (vo
fyzickom zmysle) vďaka tomu, že im Boh
zosielal z neba mannu (chlieb). Aj v tom
je krásny obraz, ktorý nesie dôležitú vý-
poveď. Skutočný život, ktorý siaha až do
večnosti, je charakterizovaný osobným
vzťahom s Bohom. To je vyjadrené tým,
že Boh je svojmu ľudu Bohom a oni sú
mu ľuďom (2. Korinským 6:16; Židom
8:10; Zjavenie 21:3). Takýto život je
možný len na základe pokrmu, chleba,
ktorým je sám Boží Syn, Ježiš Kristus,
ktorý, rovnako ako manna, zostúpil zho-
ra od Boha. Len v Kristovi je život – život
nový, život večný. „*A Ježiš im povedal: Ja
som ten chlieb života; kto príde ku mne,
nebude nikdy lačniť, a kto verí vo mňa,
nebude nikdy žízniť*“ (verš 35). Pán Ježiš
jasne a zrozumiteľne oznámil, že večný
život je skrze neho a pre každého, kto
v neho uverí, pre každého, kto k nemu
príde (Ján 5:26, 6:57). Z kontextu je
jasné, že „prísť ku Kristovi“ na tomto
mieste znamená „vojsť do spasiteľného
vzťahu s Kristom skrze vieru v neho“.

Hneď nato, ako Ježiš oznámil tieto
úžasné pravdy, ako zvestoval svojim
poslucháčom evanjelium, vyriekol veľmi
tvrdé slová: „*Ale povedal som vám, že
ste ma aj videli, aj neveríte*“ (Ján 6:36).
Prečo to Pán Ježiš povedal? Pretože ako
Boží Syn videl do ich sŕdc a vedel, že
napriek tomu, že sa im odhalil ako Boží
Syn a že im práve zvestoval evanjelium

o ceste spasenia, neveria v neho. Aby sa
to, čo bolo skryté v ich srdciach, odkrylo,
Pán Ježiš ich usvedčí tým, že zopakuje
posolstvo evanjelia o spasení prostred-
níctvom neho: „*Všetko, čo mi dáva Otec,
príde ku mne, a toho, kto príde ku mne,
nevyženiem von. Lebo som nezostúpil
z neba nato, aby som činil svoju vôľu, ale
vôľu toho, ktorý ma poslal. A to je vôľa
toho, ktorý ma poslal, Otcova, aby som
nestratil ničoho z toho, čo mi dal, ale aby
som to všetko vzkriesil v ten posledný
deň. Lebo to je vôľa môjho Otca, ktorý
ma poslal, aby každý, kto vidí Syna a verí
v neho, mal večný život, a ja ho vzkriesim
v posledný deň. Vtedy reptali Židia proti
nemu, že povedal: Ja som ten chlieb, ktorý
zostúpil z neba, a hovorili: Či nie je toto
Ježiš, syn Jozefov, ktorého otca i matku
my známe? Ako teda hovorí tento, že vraj
zostúpil som z neba?*“ (Ján 6:37-42). Pán
Ježiš vysvetlil, že prišiel činiť vôľu svoj-
ho Otca, a že Otcova vôľa je, aby každý,
kto verí v Ježiša Krista, bol vzkriesený
v posledný deň a mal večný život.

Pri tomto sa zastavme a podčiark-
nime jednu veľkú pravdu, ktorú Božie
slovo zjavuje. Evanjelium Boh zjavil
všetkým ľuďom, nie je pred ľuďmi skry-
té. Ľuďom je zjavené na to, aby evanjeliu
uverili a boli takto spasení pre večnosť.
Ľudia sú zodpovední za to, či evanjeliu
uveria, alebo neuveria. Len tí, ktorí uve-
ria, získajú večný život ako dar.

Vráťme sa teraz k priebehu udalostí
okolo nasýtenia zástupov a k Ježišov-
mu vyučovaniu, ktoré nasleduje. Po
opätovnom oznámení cesty spasenia je
reakcia davu nasledovná: Nepovažujú
ho za Božieho Syna, ale za obyčajného
syna Jozefa a Márie, neveria, že on je
tým chlebom života, ktorý zostupuje od

Otca, skrže ktorého je večný život a spása: „*Vtedy reptali Židia proti nemu, že povedal: Ja som ten chlieb, ktorý zostúpil z neba, a hovorili: Či nie je toto Ježiš, syn Jozefov, ktorého otca i matku my známe? Ako teda hovorí tento, že vraj zostúpil som z neba?*“ (Ján 6:41-42). Tu by tento príbeh a aj Ježišovo vyučovanie mohli končiť. Ježiš mohol od nich odísť s tým, že jednoducho neuverili a že pôjde slúžiť ďalej po izraelskej krajine a iným zvestovať evanjelium, a budú takí, ktorí uveria. Avšak nekončí ani príbeh, ani Ježišovo vyučovanie.

Ježiš využíva túto udalosť, aby odkryl ďalšiu veľmi dôležitú pravdu: „*Vtedy odpovedal Ježiš a riekol im: Nerepcite medzi sebou! Nikto nemôže prísť ku mne, keby ho nepritiahol Otec, ktorý ma poslal, a ja ho vzkriesim v posledný deň*“ (Ján 6:43-44). Boží Syn, Ježiš Kristus, týmto („nikto nemôže prísť ku mne“) povedal, že nikto v neho nemôže veriť, ak toho človeka „nepritiahne Otec“. Výsledkom tohto „pritiahnutia“ je spasiteľné spojenie s Kristom v Písme vyjadrené slovami „prídenie ku Kristovi“. Pán Ježiš túto pravdu vyriekol a zjavil už skôr: „*Všetko, čo mi dáva Otec, príde ku mne, a toho, kto príde ku mne, nevyženiem von*“ (Ján 6:37). Každého, koho Otec dá Synovi, Syn prijme – do spasiteľného vzťahu so sebou samým.

Pán Ježiš potom pokračuje vo svojom vyučovaní (v synagóge v Kafarnaume). Vyučuje, že tí, ktorí jedli mannu na púšti, ktorá bola z neba, pomreli, ale kto bude jesť chlieb života, ktorým je Kristus, nezomrie, ale bude žiť naveky, lebo tým získa večný život.

Ďalej túto pravdu Pán Ježiš rozvíja cez obraznú reč, v ktorej vysvetľuje, že

byť s ním spasiteľne spojený je akoby jesť jeho telo (chlieb života) a piť jeho krv (verše 53-58). Toto považovali za tvrdú reč dokonca aj jeho učeníci (verš 60) – ľudia, ktorí chodili s ním. Pán Ježiš vysvetlil svoju reč slovami: „*Duch je, ktorý oživuje; telo nič neosoží. Slová, ktoré vám ja hovorím, sú duch a sú život*“ (verš 63). Podľa vzťahu k jeho slovám sa rozlíši, kto v Krista verí a kto nie. Tí dvanásť sa nepohoršili a neodišli od Pána. Oni mu uverili: „*Pane, ku komu pôjdeme? Slová večného života máš... a my sme uverili a poznali, že si ty Kristus, ten Syn živého Boha*“ (verše 67-69). Ale mnohí sa pohoršili a odišli od Pána: „*Od tej chvíle odišli mnohí z jeho učeníkov nazad a nechodili viacej s ním*“ (verš 66). Tí, ktorí odišli, boli tí, ktorí v skutočnosti v Ježiša Krista ako Spasiteľa neverili (hoci patrili k jeho učeníkom v tom zmysle, že dovtedy s Ježišom všade fyzicky chodili a učili sa od neho).

Keďže odišli nejakí učeníci, ktorí jeho učeníkmi v skutočnosti ani neboli, Pán Ježiš už po tretíkrát vyučuje pravdu, ktorá sa týka Božieho vyvolenia: „*Ale sú niektorí z vás, ktorí neveria. Lebo Ježiš vedel hneď od počiatku, ktorí sú to tí, ktorí neveria, a kto je ten, ktorý ho zradí. A vravel: Preto som vám povedal, že nikto nemôže prísť ku mne, keby mu to nebolo dané od môjho Otca*“ (verše 64-65). Pravda, ktorú tu vyučuje sám Pán Ježiš, znie: Tí, ktorí neveria, neveria preto, lebo im nie je dané od Otca, aby prišli k Synovi. „Prísť k Synovi“ znamená veriť v Ježiša Krista ako Spasiteľa a Pána.

Pastier a ovce

Keď Pán Ježiš vyučoval o spáse a spasečných prirovnávajúc ich k pastierovi a ov-

ciam (Ján 10), nastala situácia podobná tej, ktorú sme opísali vyššie. Pán Ježiš sa identifikoval ako Pastier, ktorý dobrovoľne kladie svoju dušu za ovce (Ján 10:18). Vtedy povstala roztržka medzi poslucháčmi. Jedni hovorili, že blázni a má démona, iní verili jeho slovám a verili v neho ako Spasiteľa. Následne v chráme sa ho Židia opäť spytovali a vyzvedali: „*Dokedy budeš držať našu dušu v napnutí? Ak si ty Kristus, povedz nám to otvorene!*“ (Ján 10:24). Pán Ježiš na to odpovedal: „*Povedal som vám, a neveríte. Skutky, ktoré ja konám v mene svojho Otca, tie svedčia o mne; ale vy neveríte, pretože nie ste z mojich oviec, ako som vám už povedal. Moje ovce čujú môj hlas, a ja ich znám, a nasledujú ma, a ja im dávam večný život, a nezahynú na veky, a nikto ich nevytrhne z mojej ruky. Môj Otec, ktorý mi ich dal, je väčší od všetkých,*

a nikto ich nemôže vytrhnúť z ruky môjho Otca. Ja a Otec sme jedno“ (Ján 10:25-30).

Pán Ježiš dáva večný život tým, ktorí ho nasledujú. Tí, ktorí ho nasledujú, ho nasledujú preto, že v neho veria ako v Spasiteľa a Pána. Pán Ježiš tu však opäť odkrýva pravdu, že tí, ktorí v neho veria, v neho veria preto, lebo ich Otec dal Synovi. Výraz „Otec ich dal Synovi“ opisuje tú istú prácu a dielo Otca, ktoré bolo vo vyučovaní Pána Ježiša v Kafarnaume (predchádzajúci odsek o nasýtení zástupcov chlebom) vyjadrené slovami „Otec pritiahne k Synovi“.

Tí, ktorých Otec dal Synovi, v Syna uveria a budú so Synom jedno tak, ako je Syn jedno s Otcom. Tí sú opísaní ako ovce, ktoré čujú hlas svojho pastiera a nasledujú ho. Pán Ježiš učí, že to platí aj opačne: Tí, ktorí neveria, nie sú ovce. Všimnime si ale veľmi pozorne, ako túto pravdu Pán Ježiš vyučuje: Neučí, že sa nestali ovcami, pretože neuverili – učí, že neveria, pretože nie sú z jeho oviec (verš 26): „*ale vy neveríte, pretože nie ste z mojich oviec*“. Príčina je, že nie sú z oviec, ktoré Otec dal Synovi – nie sú tými, ktorých Otec k Synovi pritiahol. Dôsledok toho je, že nemajú vieru v Spasiteľa.

Veľkňazská modlitba

V tejto modlitbe (Ján 17) sa Pán Ježiš modlí takto: „... *aby všetkým tým, ktorých si mu dal, dal večný život*“ (Ján 17:2). Je to opäť to isté učenie, ako sme ho videli v predchádzajúcom odseku: Večný život dostávajú tí, ktorých Otec „dal“ Synovi. Pán Ježiš pokračuje: „*Zjavil som tvoje meno ľuďom, ktorých si mi*

dal zo sveta. Tvoji boli, a dal si ich mne, a zachovali tvoje slovo. A teraz poznali, že všetko, čo si mi dal, je od teba; lebo slová, ktoré si mi dal, dal som im, a oni prijali a poznali v pravde, že som vyšiel od teba, a uverili, že si ma ty poslal“ (verše 6-8). Ľudia zo sveta, ktorých Otec dal Synovi, uverili v Krista ako Spasiteľa a dostávajú večný život.

Pán Ježiš sa v tejto modlitbe neprihovára za všetkých ľudí sveta, ale len za tých (Otcom vyvolených), ktorých mu Otec zo sveta dal: „*Ja prosím za nich, neprosím za svet, ale za tých, ktorých si mi dal, lebo sú tvoji“* (Ján 17:9). A čo je cieľom prosby a príhovoru Pána Ježiša? Aby vyvolení dosiahli večný život: „*Otče, ktorých si mi dal, chcem, aby, kde som ja, aj oni tam so mnou boli, aby videli moju slávu, ktorú si mi dal, lebo si ma miloval pred založením sveta“* (Ján 17:24).

Zachovanie svätých a vyvolenie

Otázka zachovania svätých a vytrvania tých, čo uverili, vo viere v evanjelium Ježiša Krista až do konca je v učení Pána Ježiša úzko a pevne viazaná na Božie vyvolenie: „*Zjavil som tvoje meno ľuďom, ktorých si mi dal zo sveta. Tvoji boli, a dal si ich mne, a zachovali tvoje slovo...“* (Ján 17:6). Tí, ktorých Otec dal Synovi, tí zachovali Božie slovo.

Výrazom „zachovali tvoje slovo“ je opísaná skutočnosť, že vytrvali vo viere až do konca. Táto istá skutočnosť je v Písme inými výrazovými prostriedkami opísaná ako dobehnutie behu a získanie víťazného (2. Timoteovi 4:7; Židom 12:1). Všetky tieto výrazy vyjadrujú to, čo je nutná podmienka pre konečné spasenie, vykúpenie tela, oslávenie a vstup do večného života, a tou je

vytrvanie vo viere v evanjelium Ježiša Krista až do konca.

V učení Pána Ježiša je podmienka vytrvania až do konca ako podmienka spasenia vyjadrená takto: „*kto zotrvá až do konca, ten bude spasený“* (Matúš 10:22, 24:13; Marek 13:13). V apoštolskom učení je podmienka vytrvania až do konca ako podmienka spasenia opísaná zase takto: „*ale Kristus ako Syn nad jeho domom, ktorého domom sme my, ak smelú dôveru a chválu nádeje až do konca pevnú dodržíme“* (Židom 3:6), „*lebo sme sa stali účastníkmi Krista, akže počiatok podstaty dodržíme pevný až do konca“* (Židom 3:14). Požiadavka zotrvania vo viere v evanjelium až do konca ako podmienka spasenia, či už v učení Pána Ježiša, alebo v apoštolskom učení, nie je adresovaná len Židom alebo len veriacim zo Židov, ale veriacim všeobecne, teda aj pohanom, ktorí uverili. Aby sme o tom nemali ani najmenej pochybnosti, túto požiadavku odcitujeme aj z apoštolského učenia adresovaného veriacim z pohanov: „*A oznamujem vám, bratia, evanjelium, ktoré som vám zvestoval, ktoré ste aj prijali, v ktorom aj stojíte, skrze ktoré i spasení bývate, ak držíte v pamäti, akým slovom a v akom zmysle som vám ho zvestoval...“* (1. Korinským 15:1-2).

Podmienka „*ak držíte v pamäti, akým slovom a v akom zmysle som vám ho zvestoval“* sa rovná podmienke „vierou zachovať Božie slovo evanjelia“. A to je presne to, na čo sa odkazuje Pán Ježiš na začiatku modlitby, keď hovorí „*a zachovali tvoje slovo“* („*Zjavil som tvoje meno ľuďom, ktorých si mi dal zo sveta. Tvoji boli, a dal si ich mne, a zachovali tvoje slovo.“* Ján 17:6). Verš Ján 17:6 odкрýva, že zárukou toho, že uverivší

(Ján 17:8) zotrvať vo viere až do konca, je Božie vyvolenie. Je to tá skutočnosť, že je to Otec, ktorý „dal“ tých, ktorí boli zo sveta, Synovi. Takýto je vzťah medzi vytrvaním svätých vo viere až do konca a Božím vyvolením.

Pán Ježiš sa vo svojej modlitbe za vyvolených prihovára takto: „...*Svätý Otče, zachovaj ich v svojom mene, ktorých si mi*

dal, aby boli jedno ako my“ (Ján 17:11). Naisto vieme, že Otec túto prosbu svojho Syna neodmietne, pretože Syn sa modlí a prihovára podľa Otcovej vôle. Výsledkom bude, že tých, ktorých Otec dal Synovi (vyvolených), zachová až do konca sám Otec. Takýto je vzťah medzi Božím zachovaním svätých až do konca a Božím vyvolením.

A to je vôľa toho, ktorý ma poslal, Otcova, aby som nestratil ničoho z toho, čo mi dal, ale aby som to všetko vzkriesil v ten posledný deň. Lebo to je vôľa môjho Otca, ktorý ma poslal, aby každý, kto vidí Syna a verí v neho, mal večný život, a ja ho vzkriesim v posledný deň.

Ján 6:39

Peter Vajda

Informácie pre odberateľov a čitateľov

Ďakujeme všetkým priaznivcom a sympatizantom za modlitebnú a finančnú podporu v uplynulom kalendárnom roku. Rovnako ďakujeme aj tým z vás, ktorí ste túto službu podporili svojimi 2 % z dane z príjmu.

Ako sme financovaní

Občianske združenie Solas nie je podporované domácimi alebo zahraničnými sponzormi, spoločnosťami, skupinami či inštitúciami. Finančná podpora časopisu pochádza len z dobrovoľných príspevkov čitateľov a podporovateľov časopisu a združenia. Všetky Vami poskytnuté finančné dary a príspevky sú použité výhradne iba na tlač, distribúciu (poštovné), nevyhnutné kancelárske potreby a administratívne poplatky. Nepoužívajú sa na mzdy alebo honoráre. Nepoužívajú sa ani na hardvérové alebo softvérové vybavenie, nevyhnutné pre tvorbu časopisu a web stránok. Činnosť a aktivity združenia Solas sú postavené na dobrovoľnej a bezplatnej službe pracovníkov a spolupracovníkov združenia, autorov, prekladateľov a jazykových korektorov. Náklady na tlač časopisu, poštovné a administratívne poplatky pritom neustále rastú.

Finančná uzávierka za rok 2016 je nasledovná:

Príjmy: 6 684,49 €

Výdavky: 8 754,20 €

Deficit: **2 069,71 €** – bol pokrytý vďaka úspore z minulých rokov.

Súčasný náklad tlačenej formy časopisu a jeho distribúciu v bezplatnej forme všetkým odberateľom bude možné do budúcnosti udržať len v takom prípade, ak finančná podpora a dary čitateľov a podporovateľov pokryjú náklady na vydávanie a distribúciu časopisu.

Edičný plán na ďalšie obdobie

1. Mimoriadne číslo

V tomto kalendárnom roku plánujeme vydať 7. *mimoriadne číslo*. Nosnými článkami v ňom majú byť: *Kľúčom k životu je informácia a Mysel nad hmotou*. V prvom článku ide o prehľad podstaty biochémie na úrovni bunky s dôrazom na význam biologickej informácie. Druhý je venovaný „jazyku života“ (DNA), ktorý je najsofistikovanejším jazykovým systémom, s akým sme sa kedy stretli.

2. Publikácie

Na redakčnom stole máme v príprave nasledujúce dve publikácie:

a) „*Materialistický a biblický pohľad na svet*“ Publikácia je venovaná vysvetleniu podstaty týchto v našej kultúre dominujúcich svetonázorov. Sú v nej definované a jednoducho a zrozumiteľne vysvetlené základné pojmy ako *svetonázor*, *veda*, *viera*, *evolúcia*. Objasňuje podstatu materializmu, jeho nefunkčnosť a nevyhnutnosť zlyhania, ako aj dilemu jeho zástancov. Uvádza biblický pohľad na podstatu a fungovanie vedy. Ďalej je v nej ukázaná spoľahlivosť a istota biblickej viery a uvedené evanjelium, skrze ktoré človek môže byť spasený.

b) „*Odmietnutie evolúcie*“ Je to publikácia od významného austrálskeho fyzikálneho chemika a kreacionistického vedca. Táto publikácia je podľa jej recenzentov jednou z najaktuálnejších kritik súčasného učenia o evolúcii. Vyšla v piatich vydaniach. Občianske združenie vlastní právo na jej preklad a distribúciu.

Obe publikácie považujeme za potrebné a užitočné v našom prostredí. Ide v nich o vysvetlenie podstaty materialistického svetonázoru a o jeho fundovanú odbornú kritiku. Takáto literatúra na našom domácom knižnom trhu chýba. Publikácie plánujeme vydať ako prílohy časopisu *Solas* a distribuovať ich všetkým jeho odberateľom. Naplnenie tohto edičného zámeru je však limitované finančnými prostriedkami, ktorými budeme disponovať. Obe publikácie sú vhodné aj na evanjelizačnú službu a v prípade záujmu zborov, spoločenstiev alebo jednotlivcov im môžeme zabezpečiť tlač požadovaného množstva výtlačkov.

Jazykovi korektori

Hľadáme spolupracovníkov na jazykovú korektúru. Obraciame sa k bratom a sestrám s profesiou lingvista alebo s aprobáciou pre slovenský jazyk, ktorí by túto prácu vykonávali ako bezplatnú službu. Prosíme záujemcov, aby sa prihlásili emailom na adresu redakcia.solas@solas.sk.

Vedenie občianskeho združenia

S Kristom keď zomrel som

... ak sme zomreli s Kristom, veríme, že budeme s Ním aj spolu žiť ... R 6:8

1. S Kristom keď zomrel som, aj žiť s Ním večne budem,
v krste s Ním hrob svoj mám a v nebi krásny údel.
Povstal som k ži-votu a službu slávnú mám —
bližným niesť lásky zvesť: Pán spásu núka vám!

2. Drahá krv Kristova môj hriech a viny sňala,
Svätý Duch svedčí mi: Si dieťa nebies Kráľa.
Po ceste úzkej smiem v svoj domov jasný spieť,
žiari mi Kristov kríž, zriem slávny, večný svet.
3. Hriechu svet opustiť, nie som sám v púšti žitia,
bratov a sestry mám, čo so mnou idú, cítia.
V Kristovej Cirkvi mám už blaha vzácny diel,
milujem Boží ľud, medzi ním rád vždy dlíem.
4. Krstom čo vyznal som, vždy plniť verne túžim:
mŕtvy byť pre hriech, svet a svojmu Pánu slúžiť!
Starého zbavený, chcem nový život viesť,
bližným ho v službu dať, ním vzdávať Bohu česť.
5. Pane môj, pokorne sa kladiem v Tvoju náruč —
naplň ma vd'ačnosťou, za Tebou kráčať nauč!
Zmocňuj ma, posilni pre každý viery boj,
vernosť mi, lásku daj, tíš bôle, rany zhoj!

Spevník Duchovné piesne, Nitra 1987, pieseň č. 210.

Publikované s láskavým súhlasom zostavovateľa spevníka.

Milí priatelia a sympatizanti časopisu Solas!

Službu združenia Solas môžete podporiť aj svojimi 2 percentami z dane z príjmu. Na príjem 2 percent z dane sme zaregistrovaní „V Notárskom centrálnom registri určených právnických osôb (NCRpo) dňa 29. 09. 2016 pod sp. zn. NCRpo 182/2016“. Zdaňovacie obdobie 2016 (rok príjmu 2 % podielu zaplatenej dane 2017).

Údaje, ktoré potrebujete uviesť do vášho daňového priznania – do oddielu „Údaje o prijímateľovi“:

IČO: **42064619**

Právna forma: **Občianske združenie**

Obchodné meno (názov): **Solas**

Sídlo – ulica – číslo: **Smreková 11**

PSČ: **010 07**

Obec: **Žilina**

Solas číslo 34, 10. ročník, jar 2017

Časopis *Solas* vydáva občianske združenie Solas, Smreková 11, 010 07 Žilina 7.
IČO: 42064619. Je evidovaný Ministerstvom kultúry SR pod číslom EV 22/08.

Vychádza štyrikrát do roka.

Je nepredajný. Odberateľom ho zasielame bezplatne.

Číslo 34 vyšlo 2. marca 2017 v náklade: 2 590 ks.

Tlač: Alfa print, s. r. o. Martin, www.alfaprint.sk

Žiadosti o zaradenie do zoznamu odberateľov pošlite na poštovú alebo e-mailovú adresu redakcie.

Dobrovoľné finančné príspevky a dary môžete posilať na účty:

Z územia Slovenska: VÚB Žilina, číslo účtu: SK080200000002486916455;

Z Českej republiky: Poštovní spořitelna, číslo účtu: 247761864/0300

Zo zahraničia: Číslo účtu v tvare IBAN: SK080200000002486916455,
SWIFT: SUBASKBX; VÚB, Mlynské nivy 1, SK 829 90 Bratislava 25, Slovakia.

Fotografie: Redakcia *Solas*

Zodpovedný redaktor: Drahoslav Vajda, <http://drahoslav.solas.sk>

Adresa redakcie: Redakcia *Solas*, P. O. Box 76, 010 07 Žilina 7

tel.: +421 948 444 155

e-mail: redakcia.solas@solas.sk; solas@solas.sk

www.solas.sk; casopis.solas.sk; blog.solas.sk

ISSN 1337-883X

SOLA SCRIPTURA
SOLUS CHRISTUS
SOLA GRATIA
SOLA FIDE
SOLI DEO GLORIA

Solus

***...učiac ich zachovávať všetko,
čokoľvek som vám prikázal.***

Matúš 28:20

Jedine Bohu patří sláva

**Časopis Solas je, alebo sa môže stať, aj vašim časopisom.
Čítajte a rozširujte ho. Prispievajte svojimi článkami, svojím svedectvom.
Podporujte ho modlitebne, podporujte ho finančne.**

www.solas.sk